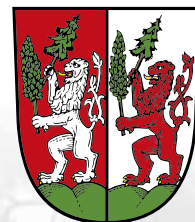
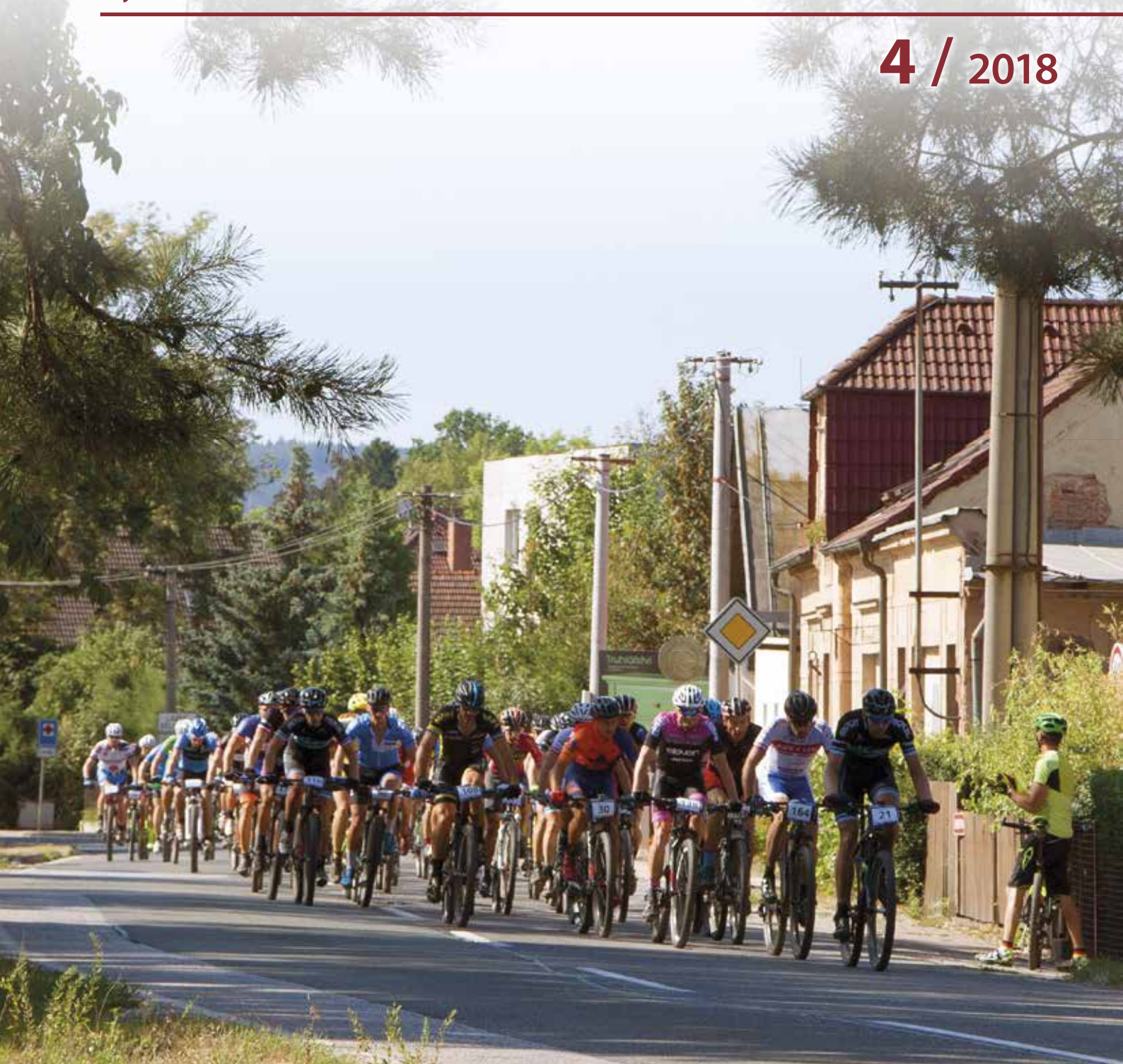

Bělohradské listy

Vydáno 24. 8. 2018 • Ročník XVIII • Cena 16 Kč

4 / 2018

Objektivem Bělohradských listů

Pro orientaci začnu tím, čím jsem v předchozím fejetonu skončil; a sice otázkou, zda byl či nebyl Jan Neruda v Bělohradě? Přiznávám, že jsem odpověděl poněkud alibisticky: možná ano, možná ne. Jisté indicie však napovídají, že tu být mohl.

Rodiče Anny Holinové, první velké lásky mladého Jana, ho seznámili s Karlem Jaromírem Erbenem, s nímž se pak básník scházel. Zda v Miletíně či v Bělohradě, toť otázka. Avšak zatímco v Miletíně žádná ulice nebo náměstí nenesou Nerudovo jméno, v Bělohradě se můžeme projít NERUDOVOU ALEJÍ, jak zní její oficiální název včetně plechové tabule úředního značení ulic. Zvláštní, že až do roku 1993 se alej jmenovala Erbenova čtvrť, jak dokládá i původní tabulka na vstupních dveřích domu Lábusových čp. 268.

Další Janovou láskou byla Karolina Světlá (pův. Johana Nepomucena Rottová), provdaná Mužáková, rovněž představitelka literární generace májovců. Mohli se tedy s Nerudou tajně setkávat v Bělohradě, a tím, kdo tato setkání organizoval, mohl být Maxmilián Leopold rytíř Dormitzer, pražský průmyslník, který v Bělohradě založil první malé vanové koupele, základ pozdějších lázní.

Na scénu posléze vstupuje vizionářská osobnost, hraběnka Anna z Asseburgu, která v roce 1885 zakládá skutečné lázně - Anenské slatinné lázně. Takže všichni, o nichž jsem psal, se v Bělohradě mohli setkat a pravděpodobně se i setkali.

S alejemi je to venkoncem jednoduché. Máme tu Nerudovu, Kotykovu (Václav Kotyk byl mlynář), Alej vzdechů protínající lokalitu, kterou se neodvažují nazvat parkem. Je to cosi, co nejsem štont definovat, něco, co kdysi parkem bývávalo. Upraveným, čistým, romantickým. A dnes? Nebožtík hrabě Merveldt by se obracel v hrobě. On často říkával: „Nikoli zámek, nýbrž Bažantnice je tím nejkrásnějším v Bělohradě...!“

Daleko složitější je to s názvy ulic. Jednak jich je mnoho, časem byly některé přejmenovány, často bez ohledu na logiku a historii. Tak například ulice Husova, bezprostředně navazující na Nerudovu alej. Co má s Husem jakoukoliv souvislost? Možná se nějaká menší husitská kohorta tudy prohnala, určitě tu ale nebyla ulice a nejspíš ani domy. Což je našťvalo, takže se vyřadili na Byšičkách, ale i to spadá do kategorie mýtů a legend. Jakýkoliv důkaz o existenci obydlí této lokality nebyl nikdy prokázán. Což v dějinách našeho národa není nic mimořádného. Paradoxem je však sám název ulice. Zatímco Hus nemá s Bělohradem nic společného, jedna z největších osobností našeho města, spisovatelka Leontína Mašíňová, která zde bydlela celý život, má ulici na opačném konci města, v Prostřední Nové Vsi.

Tím nejsmutnějším a do nebe volajícím faktem je absence jména hraběnky Anny z Asseburgu. Ženy, bez níž bychom dnes nebyli Lázněmi Bělohradem, nýbrž jen Bělohradem. Se žádnou ulicí, alejí či jiným důstojným prostorem se ve městě neseťkáte. Zmizel i staletý název lázní, o pomníku, bustě či soše ani nemluvě. Přitom v parčíku, pár kroků od lázeňského hotelu Grand, se tyčí socha sv. Anežky České...! Co tam má co dělat? Ne, nerouhl jsem se, jenom si myslím, že to umístění není příhodné. Zasloužila by si jiné, duchovnější místo. Na jejím místě měla stát socha hraběnky Anny z Asseburgu. A nikoli z pískovce, nýbrž z mramoru...

Hamletovská otázka, zda zde byl či nebyl básník Neruda, mě pronásledovala na každém kroku. Ve dne i v noci, kdy se mně o ní zdály sny, které neměly konce. Tak například jednoho letního podvečera jsem šel na procházku se psem. S každým krokem se krajina měnila a dubové stromořadí zářilo všemi odstíny zeleně.

Nikde ani živáčka, jen uprostřed aleje seděl starší muž s plnovousem, na koleno bílý klobouk a rudou rúži. Přistoupil jsem k němu a devótně jej pozdravil.

„Nemýlím-li se,“ řekl jsem tiše, „vy jste pan Neruda, básník, že?“

Otočil se ke mně zády a mlčel. Poté se na mě podíval: „Líběj vypustit, mladý muži, nejsem Neruda,“ odušil a opět odvrátil hlavu.

„Ale ste... mám vás přečtenýho,“ pokračoval jsem jistějším hlasem.

Pak jsme na chvíli oba zmlkli. Náhle jsem cítil, že se brzy probudím. Pak ten člověk vstal z lavičky, usmál se na mě a řekl: „Ano, jsem Jan Neruda a mám tu schůzku s Karolínou. Vidíte...? Tamhle přichází. A vás prosím, abyste o tom nikde a s nikým nemluvil. Jsem tu totiž nazapřenou neboli inkognito...“

To slovo mě vytrhlo ze snu. INKOGNITO, vyskočil jsem z postele.

Odpověď byla ukryta v tomto slově. Byl i nebyl...!

Jiří Sehnal

2 OBJEKTIVEM BĚLOHRADSKÝCH LISTŮ

3 FEJETON
(JIŘÍ SEHNAL)

4 ZEPTALI JSME SE ZA VÁS

5 STAROSTA ODPOVÍDÁ
ZM INFORMUJE
(PAVEL ŠUBR)

6-7 PODKRKONOŠSKÝ MARATON
(JAROSLAV VOVES)

8 KVÍTKA
(ALENA FLÉGLOVÁ)

9 TURISTICKÉ INFORMAČNÍ CENTRUM
LÁZNĚ BĚLOHRAD
(HANA FRIEDRICHOVÁ)

10-11 ŘEMESLA V ZRCADLE ČASU
INSTALATÉŘI
(JAROSLAV VOVES)

12-13 TÁBORY

14-15 MUZEJNÍ SPOLEK
V LÁZNÍCH BĚLOHRADĚ
(VLASTIMIL HRNČÍŘ)

16 VYVĚSTE VLAJKY, 21. SRPEN 1968
(EDUARD ČELIŠ, LADISLAV STUHLÍK)

17 HISTORIE PIŽLOVA DOMU
(JOSEF ŠPŮR)

18-19 UDÁLOSTI – ZAJÍMAVOSTI

20-21 TURISTI - VÁCLAV KUNT
(EDUARD ČELIŠ)

22-23 HISTORICKÉ FOTKY
Z BĚLOHRADSKA

FOTOGRAFIE NA OBÁLCE

STRANA 1 / JAROSLAV VOVES

BĚLOHRADSKÝ MARATON HORSKÝCH KOL

STRANA 24 / VÁCLAV LEJDAR

TAM TAM BATUCADA V BAŽANTNICI

DALŠÍ ČÍSLO

BĚLOHRADSKÝCH LISTŮ VYJDE

26. 10. 2018

Bělohradské listy

periodický tisk územního samosprávného celku Lázně Bělohrad

Vydává Město Lázně Bělohrad

Vychází jako dvouměsíčník

Redakční rada: Ladislav Stuhlík (šéfredaktor), Eduard Čeliš,

Alena Fléglová, Hana Friedrichová, Hana Marie Körnerová,

Václav Lejdar, Iva Plecháčová, Josef ŠpŮr, Ing. Pavel Šubr,

Jaroslav Voves.

Povoleno MK ČR pod č. E 10901

ISSN 2533-8005

Adresa: Město Lázně Bělohrad

Městské kulturní středisko,

Barákova 3, 507 81 Lázně Bělohrad

Telefon: 739 629 482, Fax: 493 792 484

E-mail: mks@lazne-belohrad.cz

Grafika, sazba a tisk:

Tiskárna ARPA, Kotkova 792, Dvůr Králové nad Labem

Zeptali jsme se za vás

Dům firmy Filipa v Lázeňské ulici prodělává stavební změnu. Co je záměrem této přestavby, jak bude dům vypadat po rekonstrukci a případně k čemu bude sloužit?

Budova společnosti Filipa v ulici Lázeňská prochází od dubna letošního roku zásadní rekonstrukcí. A to jak kompletně interiér, tak exteriér budovy.

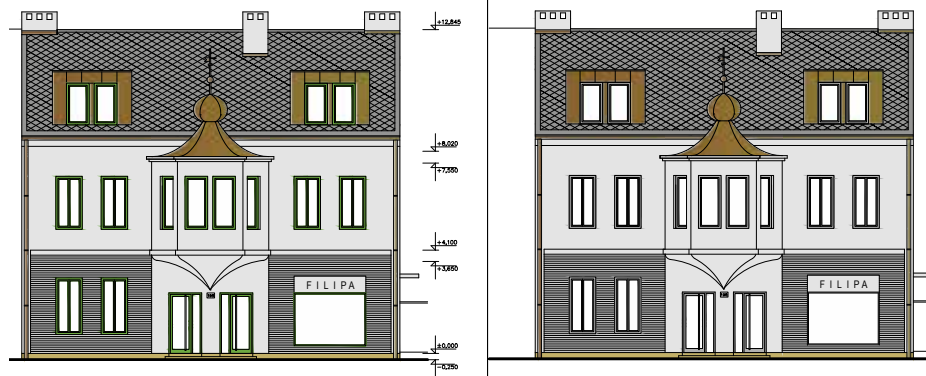
Viditelná změna na budově z pohledu z Lázeňské ulice bude zrušení „výkladní skříně“, která bude nahrazena standardními okny, odpovídajícími celkovému stylu budovy, nová fasáda, atd. Budova tímto získá příjemný ráz domů města Lázně Bělohrad. Původní venkovní vzhled na začátku minulého století se však lišil.

V interiéru se investor snažil navázat na původní dispozici domu, které v tu dobu byly řešeny velmi nadsťasově a příjemně působí i dnes.

Budova pochází z roku 1905 a byla stavěna se záměrem poskytnout prostor pro obchod v přízemí domu a v patře nabídnout byty pro například pronájem lázeňským hostům. V době výstavby probíhala v Lázních Bělohradě velká expanze lázeňského ruchu, kdy hosté vyhledávali i ubytovací kapacity tohoto typu. Zajímavostí tohoto objektu je například ukrývání dcery slavného herce Oldřicha Nového v době druhé světové války (přesné informace má pan starosta).

Po rekonstrukci, která by měla být dokončena v dubnu příštího roku, se budova opět stane sídlem vedení společnosti, které ji bude dál využívat pro administrativní zázemí vedení společnosti FILIPA. To je nyní v době probíhajících stavebních prací nuceno využívat alternativní prostory v jiných svých provozech jak v rámci města Lázně Bělohrad, tak např. v Mladé Boleslavi.

Leoš Vrbata, Filipa s.r.o., foto: Ladislav Stuchlík

Jak budou probíhat podzimní komunální volby 2018?

Dne 5. a 6. října 2018 se opět po čtyřletém období sejdeme u voleb do zastupitelstev obcí. Pro zajímavost – Městský úřad Lázně Bělohrad je registračním úřadem, tzn. úřadem, který přijímá a registruje kandidátní listiny volebních stran, pro obce Choteč, Lázně Bělohrad, Mlázovice, Svatojanský Újezd a Šárovce Lhota. V obci Choteč se bude volit 7 členů zastupitelstva a do voleb se přihlásilo sdružení nezávislých kandidátů „Jednotná Choteč“. Městys Mlázovice má 11 členů zastupitelstva a kandidátní listinu podala dvě sdružení nezávislých kandidátů „Občané Mlázovic“ a „Volba pro Mlázovice“. Obec Svatojanský Újezd a Šárovce Lhota mají složení zastupitelstva shodně v počtu 7 a pro volby v těchto obcích byli zaregistrováni samostatní nezávislí kandidáti.

V Lázních Bělohradě se bude hlasovat pro obsazení patnáctičlenného zastupitelstva města. Registrace byla provedena u všech 7 přihlášených volebních stran, kterými jsou Komunistická strana Čech a Moravy, politická strana, Srdcem pro Bělohrad s podporou TOP 09, sdružení politické strany a nezávislých kandidátů, Starostové a nezávislí, politické hnutí, Křesťanská a demokratická unie – Československá strana lidová, politická strana, Bělohradští patrioti, sdružení nezávislých kandidátů, VÝCHODOČEŠI, politické hnutí a Sdružení nezávislých kandidátů BĚLOHRADSKO.

Voliči v Lázních Bělohradě mohou ve dnech voleb na hlasovacím lístku označit křížkem max. 15 kandidátů z různých volebních stran. Další možností volby je označení nejvýše jedné volební strany a zároveň označení dalších kandidátů jiných volebních stran. Takto volič volí předně jednotlivě označené kandidáty a tolik kandidátů označené volební strany v uvedeném pořadí, kolik zbývá do voleného patnáctičlenného zastupitelstva.

Tradičně je v Lázních Bělohradě možné hlasovat v 7 okrscích. Volební místnosti jednotlivých okrsků budou beze změn pro voliče připraveny na adresách:

- 1) Základní škola K. V. Raise, Komenského č. p. 95
- 2) Hasičská zbrojnice, Barákova č. p. 419,
- 3) Bývalá škola, Brtev č. p. 78,
- 4) Kulturní dům Jiskra, Horní Nová Ves č. p. 139,
- 5) Kulturní dům Hřidelec, č. p. 18,
- 6) Kulturní dům Lány, č. p. 60,
- 7) Dům s pečovatelskou službou, Prostřední Nová Ves č. p. 2

Pouze ve volbách do zastupitelstev obcí, na rozdíl od jiných voleb, nelze volit na voličský průkaz.

Přejeme voličům mimo krásného prožití konce léta i šťastnou ruku při výběru kandidátů na obsazení mandátu zastupitele města Lázně Bělohrad.

Dagmar Blajdová, referentka odboru vnitřních věcí MěU Lázně Bělohrad

Starosta odpovídá

Proč jste neprodali všechny stavební pozemky v Tyršově ulici? Zůstalo jich tam ještě dost volných a hodně lidí by chtělo v Bělohradě stavět.

Pozemky v Tyršově ulici město získalo díky dořešení církevních restitucí a tím došlo k potvrzení vlastnictví těchto pozemků městem. V loňském a letošním roce jsme jich zde prodali 5. Čekali jsme větší zájem i vzhledem k vyvolávací ceně, která činila 700 Kč/m². Další pozemky jsme nemohli zatím prodat, protože komunikaci v ulici U Kačírků vlastní stát a požádala o ni církev v rámci církevních restitucí. Věřím, že město nakonec komunikaci od státu odkoupí, vybuduje a zokružuje zde inženýrské sítě (vodovod, kanalizace, plynovod) a pozemky budou připraveny k prodeji. Na celé území mezi ulicemi Tyršovou a U Kačírků je zpracována územní studie, podle níž bude zde ještě 12 stavebních pozemků o velikosti 900 až 1.000 m².

Četla jsem informace o zrušení učiliště v Bělohradě. Nebylo by dobré přestavět školu třeba na domov důchodců?

Střední učiliště bylo Královéhradeckým krajem zrušeno, ale jeho splynutím s Gymnáziem, střední odbornou školou, středním odborným učilištěm a vyšší odbornou školou Hořice vznikl nový subjekt nazvaný Zemědělská akademie Hořice – střední škola a vyšší odborná škola, který bude mít pracoviště v Hořicích a v Bělohradě. Příští dva školní roky bude v Bělohradě pokračovat výuka všech 6 původních oborů (kuchař-číšník, zedník, podnikání, ošetřovatel, opravář zemědělských strojů a obráběč kovů). Do prvního ročníku už ale letos nenastoupí učni na obory kuchař-číšník, zedník a podnikání, které byly v Bělohradě zrušeny. V současné době probíhá projekt zateplení hlavní budo-

vy SOU a sportovní haly s dotací ze Státního fondu životního prostředí. Podmínkou dotace je, že v budovách zůstane minimálně 5 let od kolaudace školní výuka. Také vedení Královéhradeckého kraje tvrdí, že splynutím výše uvedených škol nechce v Bělohradě školu zrušit, ale zkvalitnit výuku. Nepřipadá mně sice příliš ekonomické provozovat 4 školní areály pro 3 učební obory s celkem 30 - 40 žáky v ročníku, ale věřme tomu. Myslím, že vedení města by mělo i nadále jednat s Královéhradeckým krajem o udržení střední školy v našem městě, případně s dalšími zřizovateli školských zařízení o vzniku jiné školy nebo detašovaného pracoviště některé školy. Po dokončení projektu rekonstrukce a zateplení bude škola velice pěkná, ekonomická a moderní. Navíc vytváří se základní školou nádherný školní areál, jehož úroveň ještě zvýší připravovaná rekonstrukce a zateplení tzv. „školičky“, v níž vznikne zázemí pro venkovní sportoviště a oddíl národní házené a třída školní družiny. Bylo by škoda nevyužívat celý areál pro školní účely.

Další možnou variantou využití budovy SOU je třeba i domov důchodců. Rekonstrukce a stavební úpravy by však byly technicky a finančně náročné a domnívám se, že by město mělo opět jednat s krajem, aby kraj provedl stavební úpravy a domov důchodců v budoucnosti provozoval. Je tomu tak u většiny domovů důchodců v našem kraji, paradoxně je výjimkou bývalý okres Jičín, kde jsou zřizovatelem domovů důchodců převážně města a obce.

Komu patří a kdo by se měl starat o průjezdní silnice městem od Jičína na Dvůr Králové a od Hořic na Novou Paku?

Majitelem těchto silnic II. třídy je Královéhradecký kraj a jejich údržbu provádí Údržba silnic Královéhradeckého kraje a.s.

Pavel Šubr, foto: Ladislav Stuchlík

ZM informuje

Na zasedání zastupitelstva města **20. června 2018** zastupitelé na úvod tradičně provedli kontrolu plnění usnesení ze svého minulého zasedání a vyslechli zprávu z jednání rady města. Poté schválili bezúplatný převod pozemků pod krajskými komunikacemi Královéhradeckému kraji a prodej dvou stavebních pozemků v Tyršově ulici, schválili závěrečný účet města za rok 2017 bez výhrad (příjmy města činily 91.300.425 Kč a výdaje 81.793.631 Kč) a účetní závěrku města za rok 2017, vzali na vědomí rozpočtová opatření č. 4, 5 a 6/2018 a schválili mimořádné odměny uvolněným členům zastupitelstva města. Následně vyslovili zánik mandátu člena zastupitelstva města pana Jaroslava Kostelníčka z důvodu změny trvalého bydliště a zároveň odvolali pana Jaroslava Kostelníčka z funkce předsedy kontrolního výboru. Novým předsedou kontrolního výboru jmenovali pana Ondřeje Trávníka. Zastupitelé rovněž schválili odpis nákladů na zmařenou investiční akci protipovodňová opatření Dolní Nová Ves a prominuli smluvní pokutu a. s. Lázně Bělohrad. V závěru jednání vyslechli zprávu o investičních akcích města (je zveřejněna na webu města) a informace ředitele SOU Lázně Bělohrad pana Pavla Petra o zániku SOU Lázně Bělohrad a vzniku nového subjektu Zemědělská akademie Hořice - střední škola a vyšší odborná škola. V diskusi se dále zabývali problémy s parkováním v lokalitě u lázní.

Pavel Šubr

PODKRKOŇŠKÝ MTB MARATON

JIŽ PO DVACÁTÉ

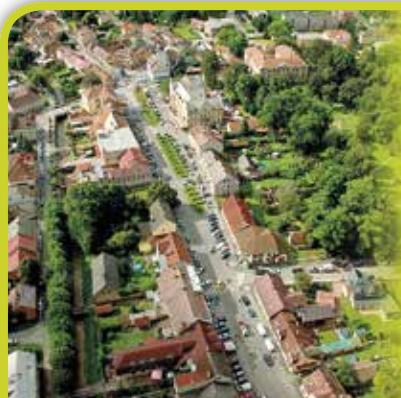
Cyklistické závody se v našem městě vždy těšily poměrně velkému zájmu veřejnosti a na start přilákaly i dost kvalitní závodníky. Vždyť už v osmdesátých letech dominovali časovce jednotlivců spartané Ivan Flašar a Ota Pollner. Populární Brtevman na přelomu tisíciletí dokonce hostil taková esa, jakými byli Petr Dlásk nebo Milan Spěšný. A že bělohradskému náměstí sportovní akce sluší, dokázaly nezapomenutelné triatlony a pak prestižní duatlonové Powermany.

Každoročně se na bělohradské náměstí navrací i start MTB maratonu. Za dobu svého působení si vytvořil mezi cyklisty takové jméno, že na start přiláká kromě masy hobíků i esa tohoto sportu. Jelikož letošní ročník slaví kulaté jubileum, je čas se ohlédnout a v několika bodech si tento závod blíže představit.

JAK TO ZAČALO

Otcem celé myšlenky je Vláďa Blažek, který měl zkušenosti s pořádáním cyklistických Bike Festivalů včetně Bike víkendu s Krkonošským MTB maratonem v Lomnici nad Popelkou. Rozhodl se v Lužanech uspořádat MTB maraton na trati, která by byla zároveň představením blízkého okolí závodníkům.

PROČ V BĚLOHRADĚ

Maraton v Lužanech vznikl v době, kdy bělohradský triatlonový oddíl měl za sebou uspořádání duatlonových závodů série Powerman, ze kterých měl solidní zázemí ve vybavení pro pořádání takovéto akce. Aby tento materiál nemuseli pořadatelé převážet do Lužan a zpět, nabízel se Bělohrad jako ideální centrum závodu. Čas ukázal, že propojení náměstí s přílehlým Zámeckým parkem je jedním z lákadel, proč se sem bikeři rádi vrací.

TRASA

Vláďa zdejší okolí neznal tak podrobně, aby poskládal cyklisticky atraktivní místa do jedné trasy. Tehdy oslovil Petra Šubru, který se stal otcem trasy.

První trasa měřila 68 km a vznikla z myšlenky, že musí obsahovat nejhezčí pasáže z okolí. Zařazeno bylo Javoří, Pecka, Mostecké lázně a nejvyšší kopec v okolí – Zvičina.

NÁZVY

Od začátku je v názvu Podkrkonošský MTB maraton. Jen je doplňován názvem hlavního sponzora.

Vystřídaly se Be-maniax, RAVO, Amulet, Kupkolo.

CÍL

Každý ročník, který odstartoval na bělohradském náměstí, měl dojezd v Zámeckém parku před pódium. Jediný 10. ročník přivítal závodníky v cíli před Památníkem K. V. Raise. Večer totiž vystupovala na pódium kapela, která měla ve smlouvě ladění na pódium již od odpoledních hodin.

Jaroslav Voves,

čerpáno z výsledkových listin a z výpovědi Vládi Blažka, Jana Lukeše, Petra Šubra a Jirky Štefana

VÝVOJ TRASY

Od začátku je trasa v podstatě stejná. Jen v prvním ročníku se závodníci na stávající trasu napojili v Javoří. V pátém ročníku došlo k prodloužení původní trasy na 90 km v úseku: ze Zvičiny sjezdem k lázním pod Zvičinou, pak přes Bílou Třešňovou k ozdravovně Poklad, z Horního Dehtova po Erbenově stezce k Miletínským lázním a tam se trasa napojila na naučnou stezku K. J. Erbena. Toto protažení na devadesátku vymyslel hořický pan cyklista „TONDANO EL GRANDE“ Tonda Kalojiros a je to nejatraktivnější úsek celé dlouhé trasy. Malou úpravu prošla dlouhá ještě, když Jirka Berger přidal hezký výjezd nad Bílou Třešňovou.

Pro řadu účastníků se stala devadesátka nepokořitelná. Proto vznik krátké (padesátikilometrové) trasy byl logickou reakcí na prodloužení dlouhé trasy.

Pak ještě došlo k přidání výjezdu v Lužanech. Na přání elitních jezdců, pro které příjezdem do Miletína skončil náročnější profil trasy a na rovinaté druhé části jim chyběl rozhodující kopec. Tento prdák byl zařazen i do padesátky a jmenuje se „Fišnarova stojka“, podle „elitáka“ Fišnara.

ELITNÍ JEZDCI

Třikrát zde vyhrál juniory dnešní reprezentant Jan Škamrntzl, nejmladším vítězem padesátky je Pavel Skalický, nezapomenutelné jsou ročníky s Jaroslavem Kulhavým, Václavem Ježkem, Ondrou Zeleným, Janem Fišnarem nebo Michalem Kaněrou. Kvalitu startovního pole tvrdí hodně borců, za všechny můžeme jmenovat Otu Kobru, Oldu Hakla nebo Dana Polmana.

ZNAČENÍ

Po dohodě s turistickým svazem bylo značení sjednoceno s turistickými cyklotrasami. Tím byla trasa označena celoročně a město dokonce vydalo mapy z vyznačenou cyklotrasou shodnou s tratí maratonu. Dnes se vše předělává modernějším stylem značení.

PRAVIDELNÍ ÚČASTNÍCI, OSOBNOSTI

Rád se na start vrací pořadatel Sudet Tomáš Čada. Železnický sportovní nestor Jirka Kazda se nezúčastnil pouze prvního ročníku, ale nejel dva. Na jednom ročníku neodstartoval, protože mu někdo z auta odcizil kolo. Z Bělohradčáků dlouhou opakovaně jeli Dan Šír, Vláďa Vík, Vojta Záveský ml., Jirka Štefan a Arnošt Bernard, nejvíce však z domácích na této trati excelovala Jana Riedelová. Velké uznání si zaslouží za opakovaný start na této trase glyptik Vojta Záveský.

Ve výsledkových listinách najdeme mezi jmény i kardiochirurga Jana Pirka, polárníka Jana Kopku nebo Jirku Seidla, trenéra triatlonové reprezentantky Frintové.

POČET ÚČASTNÍKŮ

V žádném ročníku neklesl počet startujících pod 500, pouze v prvním startovalo přes 300. V průměru se závodu účastní kolem 800 závodníků.

LETOŠNÍ ROČNÍK

Celkem se ve všech kategoriích postavilo na start 919 závodníků. Královédvorskí sourozenci Tomáš Berger a Karolína Bergerová si podmanili padesátku. Mezi muži Tomáš nestačil pouze na vítěze Tomáše Ševců a v ženách Karolína obsadila první místo. Z bělohradských bikerů si nejlépe vedl teprve patnáctiletý Adam Styblík, který při svém osmém startu v Podkrkonošském maratonu obsadil výborné 18. místo. Devadesátce kraloval Michal Bubílek časem 3:27:55. Druhý Lukáš Kunt zaostal za vítězem téměř o čtyři minuty, ale bronzového Jana Fišnara porazil pouze se čtyřsekundovým náskokem. Ženám na dlouhé trati dominovala Lenka Fridrichová. Z Bělohradčáků si nejlépe s devadesátkou poradil Martin Šubr, který časem 4:14:55 obsadil celkové 37. místo. Celý závod brilantně komentoval Stanislav Bartůšek.

OBČERSTVENÍ

Pro závodníky zajišťují pořadatelé na občerstvovačky 200 kg banánů, 40 melounů, 1200 müsli tyčinek a 1000 litrů nápoju.

POŘADATELÉ

Tu armádu obětavých dobrovolníků zde opravdu vyjmenovat nelze. Za zmínku však stojí kluci kolem Miloše Noska a Ládi Brůny, kteří na svých strojích zavádí jezdce na trati a jsou vždy první, koho vidíme v čele závodu. Dopravní situaci každoročně zajišťují bělohradští hasiči, parta kolem Marušky Hanzlové odprezentuje všechny závodníky, no a nadšení cyklisté kolem Jirky Styblíka pravidelně zabezpečují průjezd Peckou.

BRTEVSKÉ „IKSCÉČKO“

Letos uspořádala parta nadšenců kolem Martina Šubra již druhý ročník závodu XC MTB v brtevské části Hůry. Závod byl sedmým zastavením seriálu MTB závodů jičínského Cyklo Point cupu.

Celkově zvítězil průběžně vedoucí závodník poháru Daniel Polman před Zdenkem Morávkem.

Z bělohradských startovali Adam Styblík, Martin Šubr a Daniel Šír. Adam dojel ve své kategorii druhý, Martin sedmý a Dan třetí. Posledním závodem v celém poháru je 4. září jičínské finále Okolo Čerovky.

SOUČASNOST

Od r. 2009 zastřešuje organizaci královédvorský cyklistický oddíl Carla.kupkolo.cz, současně pod vedením Luďka Novotného za finanční podpory firem Kupkolo a Carla. Celý závod letošního ročníku poprvé organizačně vedl Jan Lukeš - ředitel firmy Carla.

BĚLOHRADSKÁ KVÍTKA vydělala balík peněz!

Koncem května zažila bělohradská pobočka České spořitelny nebývalou návštěvnost a to díky prodejnímu jarmarku, který zde uspořádali žáci čtvrté třídy pod vedením paní učitelky Evy Nekovářikové.

Jedná se o zážitkový projekt České spořitelny ABECEDA PENĚZ určený pro první stupeň ZŠ a je akreditován MŠMT. Účelem je naučit děti základní finanční gramotnosti. V praxi to vypadá tak, že si vymyslí svůj vlastní podnikatelský plán, zrealizují ho a tím si vydělají peníze.

Bělohradští čtvrtáci vsadili na bio sortiment a ukázalo se, že to byla skvělá volba. O zážitky z výroby i samotného prodeje se s námi tentokrát podělili – Jana Obešlová, Tomáš Břeský, Lukáš Šiška, František Novotný, Adriana Šepsová a Jan Obešlo.

Svámi bio produkty jste sklídili obrovský úspěch u kupujících. Jak vlastně vypadala příprava, co všechno jste vyráběli a jak dlouho?

- František** – Dělalí jsme třeba kopřivové šťávy, bezový sirup, akátovou šťávu. Trhali jsme i výhonky stromů, vařili med a jeden byl i s citronem! Pracovali jsme na tom tak dva až tři měsíce.
- Lukáš** – Pekli jsme také preclíky, muffinky a taky nám pomohly maminky s náky-ma sušenkama. Potom jsme dělali obálky se sušenými bylinkama a na ně potom nakreslili, co je uvnitř.
- Adriana** – Zabralo nám to hodně času, ale byla to zábava. Kluci u toho teda dělali blbiny, ale všichni jsme si to užili.
- Tomáš** – Vyráběli jsme medy a šťávy. Šli jsme si vždycky natrhat bylinky a pak jsme to vařili.
- Jana** – Taky nás napadlo, že bysme mohli vyrobit antistresové míčky. Vzali jsme balonek, do toho dali hladkou mouku, zavázali a buď si to lidi mohli koupit, nebo jsme to dali do obálek Štěstiček.

Zajímalo by mě, jestli jste pracovali jednotlivě nebo v týmech a kdo vám s tím ještě pomáhal?

- Jana** – Vypadalo to tak, že vždycky někdo přišel s nápadem, co bysme mohli vyrobit a kdo chtěl, tak se ke skupince přidal.
- Honza** – S pečením placek nám taky hodně pomohli rodiče.

- František** – Moc nám taky pomohla asistentka Míša. Pletla třeba náramky a hodně nám radila s bylinkama, protože se jim už tři roky věnuje.

Kdo potom stanovil ceny těch výrobků?

- Honza** – Přijela jedna paní z České spořitelny, co to má na starosti, a ta nám pomohla určit, kolik co bude stát. Některý ceny se ale paní učitelce zdály moc drahý, že by to lidi nekupovali. Tak jsme to upravili a nakonec se ukázalo, že to takhle bylo lepší, protože ty levnější věci víc kupovali.

O co byl největší zájem a prodali jste všechno? Kolik jste si vlastně nakonec vydělali?

- Lukáš** – No, největší zájem byl asi o to jídlo, sladkosti a medy. Co nakonec zbylo, tak jsme si mohli rozebrat. Já jsem rychle běžel k těm sladkostem, ale už tam nic nebylo...
- Honza** – Kromě jídla byl taky zájem o štěstíčka, květináče, medy a šťávy a celkem se vybralo 32.859 Kč.
- Adriana** – Taky jsme vybrali dost peněz u stolečku pro útulek. Byla tam velká sklenice a lidi tam do ní házeli, kolik chtěli.

Vyzkoušeli jste si, jaké to je stát za pultem, nabízet výrobky a prodávat. Líbilo se vám to, nebo vás něco zaskočilo?

- Honza** – Je to trošku neobvyklé, zvlášť když ty lidi někdy divně koukaj a některý jsou i nepříjemný. Třeba jsme je pozdravili a oni ani neodpověděli. To se pak prodává hůř, je to takový zvláštní. Ale když jsme se pak dozvěděli na konci tu celkovou částku, tak jsme byli strašně překvapení, i paní učitelka!
- František** – U našeho stánku jsme byli tři a měli jsme to rozdělený. Jeden podával věci lidem, druhý to hledal pod pultem a třetí byl pokladník. To jsem byl já!
- Jana** – Ze začátku jsme si museli zvyknout na prodávání, ale šlo to. Na konci, když už bylo všechno za pětikorunu, tak se k nám najednou všichni hrnuli a přehazovali ty věci a do toho peníze. Jeden jel přes druhýho a byla to mela a zmatek! A ještě nám vynadali, že bysme si to měli srovnat, kdo přišel dřív!

- Lukáš** – Já jsem tam chodil s tím tlampačem a zval lidi na náměstí, ať si přijdou nakoupit. Stalo se mi, že jeden pán přišel a málem mi dal pohlavek a řekl mi něco

sprostýho: „Jděte s tím už do pr...e!“ Ale jinak byli všechny lidi nadšený, že tam je ten jarmark a můžou si koupit ty medy.

- Adriana** – Prodávat byla docela zábava, těžší bylo určitě to všechno vyrobit. Překvapilo mě ale, že jsme tam ty kupující hezky a mile přivítali a zeptali se jich: „Dobrý den, copak byste si přáli?“ No a oni nám odsekli: „Dejte mi tohle a tohle!“ To mně připadalo hrozně divný a nepříjemný. Taky jsme se před jarmarkem vsadili, kdo uhádne celkovou vydělanou částku a nakonec byla nejbližší paní Petřívá, která nám hodně věřila. Takže vyhrála a půjde na večeri!

Čemu vás ještě ABECEDA PENĚZ naučila?

- František** – Já jsem se naučil prodávat a vracet ty peníze správně.
- Lukáš** – Já, když jsem byl u toho tlampače, tak jsem se naučil, že se nesmím bát mluvit a nemám kuřkat.
- Honza** – Já osobně jsem se naučil, jak zacházet s penězi, že by se nemělo zbytečně utrácet. Taky jsme si vyzkoušeli, jaký to je, když přijdou nepříjemný zákazníci, který neuměj ani pozdravit.
- Adriana** – Zkusila jsem si něco nového, třeba dobře nabírat preclíky a muffiny. Taky jsem zjistila, že jsou i dobrý lidi. Jedna paní nám řekla, že preclíky za 10,- je moc málo a dala nám za ně 20,- ať si to necháme. To bylo takový hezký, milý. Taky jsme zjistili, co dá práce ty peníze vydělat a abychom moc neutráceli.

A jak s vydělanými penězi naložíte?

- Honza** – Dohodli jsme se, že 12.500,- dáme pro pejsky a kočičky do útulku. Nějaké peníze ještě zbudou, tak v páté třídě plánujeme ještě spát v chatkách na Pecce.
- František** – Na začátku jsme hlosovali, kam pojedeme. Taky vyrazíme do IQ Parku do Liberce. Do Nové Paky do útulku se moc těšíme a pojedeme tam vlakem, dáme jim ty peníze a pak půjdeme pěšky domů přes Přibyslav!

Alena Fléglová, foto: autorka

TURISTICKÉ INFORMAČNÍ CENTRUM LÁZNĚ BĚLOHRAD

Turistické informační centrum působí v našem městě již mnoho let. Sídli v prostorách cestovní kanceláře Hoška tour. Pracovníci této kanceláře poskytují informace zejména návštěvníkům Bělohradu, ale existuje řada služeb i pro místní obyvatele. Na podrobnosti o činnosti tohoto centra jsem se zeptala pana Petra Hošky, syna majitele cestovní kanceláře.

Naše centrum patří ke Sdružení turistického regionu Podkrkonoší (Podzvíčinsko) s informačními centry např. v Dolní Brusnici, ve Dvoře Králové, v Hořících, Milovicích, Miletičce, na Pecce, v Kuksu a v Lázních Bělohradě. Spolupráce těchto center spočívá ve vzájemném předávání informací a ve společné propagaci našeho regionu. Každé centrum vydává letáky, které jsou dostupné všem občanům. Nejvhodnější je jistě osobní kontakt, kdy můžeme poradit trasu přímo „na tělo“. Stále velký zájem je o trasu na Zvičinu, Byšička jsou stále populární, stejně jako hrad Pecka, Prachovské skály a podobná výletní místa. V letních měsících jsou vyhledávaná koupaliště, lidé se zajímají o možnost koupání.

Které skupiny občanů se na vaše informační centrum nejčastěji obracejí?

Je to různé, v průměru jsou to desítky lidí denně. Navštěvují nás cyklisté, turisté, zájemci o kulturní památky a kulturní i sportovní akce. Z cizinců k nám přicházejí zejména Poláci, Němci, Holanďané. Noví návštěvníci města přicházejí pro radu na orientaci ve městě. Setkáváme se i s nepochopitelnými dotazy, jako např.: Kde je náměstí? Kde je v lázních kolonáda? Kde je hrad Houska - místo Pecka? Kdy je otevřen zámek pro veřejnost? Často se v dotazech jedná o záměnu Bělohradu za Běloves nebo Bohdaneč. Kde je v Hořících elektrárna? Jeden dotaz na naše centrum spočíval v informaci, zda je možné zvednout železniční závory u Libína. Navštívil nás turista, který podnikl pěší pochod ze Žitavy až k nám. O víkendu zde sháněl market, kde by si mohl nakoupit.

Pak se vyskytnou dotazy na určité osoby podle zadaného jména, nebo se ztratil či našel pes, na určité domy ve městě, které by zasloužily citlivou rekonstrukci, také někdo hledal stanici LPG a pod.

Často máme telefonické a mailové dotazy na ubytování a stravování, kdy návštěvníci vítají doporučení na kvalitní stravování.

Všechny nároky jistě nejde splnit, i když vaši zaměstnanci se snaží každému vyhovět. Kolik zaměstnanců má vaše informační centrum?

Stálými zaměstnanci jsou Hana Večerníková, Hana Mádlová, Petr Hoška, mladší bratr Jan Hoška, který se stará o předávání zpráv na facebook a webové stránky, pak zaměstnáváme

příležitostně brigádníky, a to zejména v letním období. To přicházejí většinou rodiny s dětmi. Zájem je o turistické vizitky, dřevěné známky, razítka, pohlednice, zájem je o suvenýry od bělohradské firmy Amadea, se kterou v tomto směru spolupracujeme. Tady máme poměrně bohatou nabídku. Vydáváme vlastní pohlednice, které rozesíláme do okolních míst, abychom připomněli zajímavosti našeho kraje. Návštěvníci preferují orientační mapy města a jeho okolí a informační materiály, které jsou zdarma.

Vaše informační centrum poskytuje ještě celou řadu dalších služeb, o kterých veřejnost ani neví.

Můžeme nabídnout dopravu mikrobusem pro 8 osob, čehož se často využívá např. při svatbách nebo zájezdech různých skupin např. na sportovní podniky, můžeme zajistit dopravu na letiště do Prahy nebo do Pardubic. Zajišťujeme vstupenky do Národního divadla a do jiných nejen pražských divadel a na ostatní kulturní akce. Zdarma poskytujeme skenování různých dokumentů, kopírujeme, laminujeme a zajišťujeme kroužkovou vazbu.

Petře, jistě máte v záloze a ve svých plánech další možnosti využití našeho krásného města a jeho okolí pro rozvoj turismu a popularizaci naší lokality. Svěříte se nám se svými záměry? Co pro to uděláte?

S rozvojem robotizace a automatizace pracovních míst předpokládám, že lidé budou mít víc času na cestování a poznávání zajímavých míst, ke kterým náš kraj a naše město bezesporu patří. Člověk musí mít možnost vycestovat, poznávat krásy světa a rozšiřovat svo-

je poznatky. Já sám se budu v tomto oboru dál vzdělávat. Letos jsem dokončil studia managementu cestovního ruchu na Univerzitě v Hradci Králové, ale cestu za dalším vzděláváním mám ještě otevřenou. Chci udělat vše pro to, abych v tomto oboru mohl dále pokračovat a získávat další zkušenosti. V každém případě se chci zdokonalovat v angličtině a v němčině. A pro Bělohrad bych si přál, aby se město dále rozvíjelo, ale atmosféra aby zůstala. Je tu řada možností, které nejsou využity.

Děkuji za rozhovor a zajímavé informace. Spolu se spoluobčany Bělohradu vám přeji hodně zdaru ve studiu a v práci pro rozvoj nejen našeho města, ale všech míst, které tvoří krásu našeho domova.

Hana Friedrichová, foto: Ladislav Stuchlík

ŘEMESLA V ZRCADLE ČASU INSTALATÉŘI

Syn **Jaroslav Čerovský** se sice u svého táty vyučil, ale řemeslo vždy vykonával v zaměstnání u jiné firmy.

„Po vyučení brácha odešel ke Svobodovi k nádraží (rohový dům proti hospodě Lelkových). Vyráběli tam brusky a vrtačky.

Z bělohradských chlapů tam byli třeba Vašek Hrbek, Radek Zlatník, Standa Pür, Julek Slezák... Protože firma brzy skončila, všichni pak přešli do hořických Strojíren potravinářského průmyslu. Ale když jsem se vrátil z vojny, brácha už byl instalatérem v údržbě v TOSe, poslední jeho instalatérskou štací byly zdejší lázně,“ pokračuje můj soused ve vyprávění a představuje svého bratra.

Nedá mi to, abych se nezeptal. Brácha měl nádhernou instalatérskou přezdívku „HASÁK“, jak vznikla?

Každou chvíli za ním někdo přišel a chtěl něco „od vody“ opravit. Proto všude s sebou tahal v tašce hasák. Dokonce si myslím, že ho řada lidí neznala jménem, ale podle přezdívky měli hned jasno, o koho jde.

Sedí s námi jeho syn Jiří Čerovský a dodává: „O přezdívce jsem se fakt dozvěděl až v dospělosti, ale dnes vidím, že díky té přezdívce si ho uchová v paměti o mnoho více lidí než bez ní.“

V údržbě bělohradského Narexu Jaroslava Čerovského vystřídal **Pavel Knap**. Toho jsem poposil, aby mně přiblížil, co obnáší toto krásné řemeslo dnes.

Základy řemesla byly již položeny v dobách, kdy namáhavé nošení vody do obydlí v nádobách začínal nahrazovat potrubní rozvod. Instalateřinu, obzvláště na venkově, ještě v poválečných letech vykonávali převážně řemeslníci zabývající se opravami různých strojů, zámečníci a koláři.

Nejinak tomu bylo i na Bělohradsku. V menším domku „Na ostrově“ vykonával své řemeslo **Antonín Čerovský**, na kterého vzpomínal jeho syn Jan.

„Táta měl původně dílnu v přízemním baráku, který v roce 1933 přebudoval do dnešní podoby,“ zahajuje své vyprávění Jan Čerovský.

Prohlížím si úřední opis živnostenského listu, kde stojí: Označení předmětu podniku (co možná nejpřesněji) - strojní zámečnictví a autosprávkárna.

„Tenkrát, kdo měl trochu vybavenou dílnu, dělal od strojařiny skoro všechno. Opravoval mlátičky a všelijaké zemědělské stroje. Instalateřina byla jen zlomkem jejich činnosti. Vždyť v domku po rekonstrukci měl táta v přízemí dílnu a vedle v samostatné budově si vybavil i kovárnu. Obě dílny pak propojovala „montovna“ s prosklenou střechou, kde nechyběla ani montážní šachta, pokračuje ve vzpomínání na tátu.

Neslušně mu skáču do řeči, když na stole vidím protokol ze schválení provozovny. Na jedné a půl stránce je zde vyjádřeno úplně vše. Od dispozice, přes vybavení, až po bezpečnost. To dnes by na celou agendu bylo zapotřebí několik šanonů.

„To máš pravdu. A to ještě zaměstnával chlapy a v učení měl i několik kluků. Takže jenom umyvadlo na dílně by už dnes asi také neobstálo. Ale v osmačtyřicátém roce musel živnost zavřít a nastoupil do údržby v místních lázních, kde instalateřině zůstal věrný až do důchodového věku.“

Zleva: kamnář (před Flekem v Bělohradě dělal kamna) Antonín Čerovský a učedníci: Radek Břízek, Dlab z Hořeňáku, Prokůpek z Lánů a Jaroslav Čerovský

Pavle, první instalatérské zkušenosti jsi získával v Praze, že?

Já se tam oboru instalatér-topenář vyučil a pak jsem nastoupil do IPS. Jenže, když jsem se vrátil z vojny, hodně kámošů, co v Praze studovali na „vejškách“, se rozprchlo do světa a tím mně zmizelo i to prodloužené mládí. Tak jsem se vrátil do Bělohradu a nastoupil jako instalatér do údržby v Narexu. Tam už instaloval Pavel Kunt, já jsem střídal Jardu „Hasáka“, pak jsem v roce 95 s řemeslem přistoupil do firmy ZIKR a spolu bráchou Milanem jsme sami od roku 2004.

Technologie rozvodů se hodně od učňovských let změnila, jak těžké je držet krok s tímto vývojem?

Je fakt, že na našem oboru je ten vývoj hodně vidět, ale naučit se používat nové technologie a materiály nám pomáhají dodavatelské firmy. Když se objeví na trhu nějaký nový způsob, výrobci pro nás řemeslníky pořádají školení, na kterých nás seznámí s novými pracovními postupy.

Protože neděláte jen nové instalace, ale hodně opravujete i havárie na starších rozvodech, používáte vlastně všechny ty technologie pořád?

No jo, ve zdech domů se skrývají snad všechny dosud používané způsoby rozvodů. Naštěstí dnes existuje poměrně široký výběr všelihalých přechodků, díky kterým je možné tyto systémy navzájem propojit.

Původně pro vodu hodně používali olověné trubky, spoje byly pájené, větší poloměry se ohýbaly a na menší už existovala i kolínka. Přechodky se závitů už tehdy byly také. Ale když se na tomhle vyskytne porucha, je většinou lepší nahradit olovo modernější technologií. I kdyby to šlo opravit, olovo musí pryč, protože je zdravotně závadné. Nejvíce starých instalací je ze železných trubek. Ty byly nakráčeny na délky dle potřeby a na koncích instalatér rezal závitů „závitorezem“. Šroubové spojení je pak řešeno pomocí fitinek, kterých se stále vyrábí široký sortiment v mnoha průměrech, ale dnes už většinou z mosazi. Utěsnění zajišťují vlákna konopí (tzv. koudel). I když dnes jsou teflonové těsnící pásky, myslím, že koudel utěsní šroubový spoj pořád nejlépe. V současnosti je nejrozšířenější měď a plast. Jde v podstatě o jakési stavebnice. Na trhu je pestrá škála tvarovek různých průměrů, ze kterých je možné vytvořit většinu instalací, ty nesložitější situace lze řešit i tzv. flexi propojkami. Plastové spoje sváříme speciální svářecí sadou, měděné spoje jsou pak pájené, pro plyn lisované s vloženým těsněním.

Velký podíl vaší činnosti tvoří opravy a pokládka nových odpadů.

Tam ten vývoj taky vidíš na každém kroku. Dřív používali převážně kameninu, azbest a litinu. Spoje byly utěsněny šňůrou napuštěnou v loji nebo hrdla byla zalévána asfaltem. Dnes odpadům dominuje PVC. Dlouho byl celý odpadní systém slepován z tzv. novoduru, kde na trubkách jsme za tepla vytvářeli hrdla a ta pak k sobě spojovali s tvarovkami a fixovali lepidlem. Tuto technologii vytlačil odpadní HT systém. Jde opět o stavebnici, kde každý prvek je opatřen hrdlem s integrovaným těsněním.

Voda, topení, plyn, odpady. Instalatérova odbornost je dost široká, že?

Ta doba, kdy instalatěrinu měl zámečník jako doplněk, je dávno pryč. Některé firmy se dokonce věnují jenom jednomu oboru. Ale tady na malém městě děláš skoro všechno, ani to jinak nejde. Vždyť nosíme s sebou i sbíječku, protože občas je nutné vyvrtat průchod nebo něco „přiklofnout“. Už taky máme za sebou instalaci rozvodu vzduchu pro pneumatické nářadí nebo odsávání a dokonce nabízíme i instalaci rozvodu centrálního vysávání.

Je inovace, která se do oboru promítla, velkým ulehčením?

Určitě, vždyť dřív jsme klofali s paličkou a dlátem, dnes používáme aku příklepová kladiva, která vydrží na jedno nabití makat i několik hodin.

S materiály použitými na rozvodech je snazší manipulace, celá instalace je provedena rychleji a v podstatně jiné kvalitě. Na druhou stranu, dřív jsme za měsíc předávali dva domy, dnes alespoň pět. Takže pracujeme moderněji, ale v jiném tempu.

Asi třetinou na dortu je závěrečné osazení radiátorů, kotle, sanity?

Na tom řemesle asi nejhezčí je, že nastupuješ do rozklofaného staveniště a opouštíš interiér, kde je zařízená koupelna, z kohoutků teče voda a všude je teploučko. Ale jdeš dál a zase na tebe čeká ta studená hrubá stavba...

Řemeslo s tak pestrou nabídkou činnosti musí mladé kluky lákat.

Opak je pravdou. V Bělohradě je generační díra jako hrom. Po odchodu Jindry Janzáka a Jardy Šulce do důchodu tady zbyli Pavel Rychtera, Jirkové Šulc a Knězáček, Milan Ulver a já s bráchou. O nikom dalším, mladším, už vůbec nevím.

Dnes pro zručnějšího kutila není problém si materiál koupit a instalaci si zhotovit svépomocí. Nevnímáš tyto „šikuly“ jako svou konkurenci?

Rozhodně ne. Říkám si, když není na obzoru žádný učeň, třeba se na svém díle (nebo u táty – kutila) někdo vyučí a toto řemeslo si oblíbí natolik, že si instalatěrinu vybere jako své povolání.

Jak je to s dodavateli instalačního materiálu?

My máme obrovsky usnadněnou pozici v tom, že na „Hořeňáku“ je perfektní zázemí ve firmě GASSTA, kterou založil Standa Munzar a dnes po něm pokračuje jeho syn Honza.

To je náš zásadní dodavatel a myslím, že k němu pro materiál jezdí i dost instalatérů z celého okolí.

Co nejvíce ztrpčuje život instalatérům?

Asi nízká kvalita osazovaného zařízení nabízeného převážně v řetězcích.

Třeba ve výběrových řízeních pro státní sektor stále rozhoduje cena. Ale dneska životnost technologií je hodně malá a pak na straně investora vzniká rozčarování z nízké kvality osazeného zařízení. Přitom, komu dnes doma maká třeba plynový kotel patnáct let, měl by na něj pověsit medaili a říkat mu hrdina.

A i přesto, že nám účetnictví externě zabezpečuje Hanka Benešová, je až únavné neustálé narůstání byrokracie.

Jakým směrem se bude řemeslo ubírat?

Vývoj nezastavíš. Třeba přijdou nové materiály, jiné technologie a systémy. Ale pořád půjde o ruční práci a trochu mám obavu, aby to měl jednou kdo dělat...

Jaroslav Voves, foto: autor, archiv rodiny Čeřovských

Atletický tábor - druhý turnus

BĚLOHRADSKÉ

Příměstský tábor

Skautský tábor Roklinka

TÁBORY 2018

Foto: Jaroslav Voves, Ladislav Stuchlík

Turistický tábor Studenov

2. ČÁST

MUZEJNÍ SPOLEK V LÁZNÍCH BĚLOHRADĚ

V českých zemích byl nejvyšším orgánem Svaz českých muzeí se sídlem v Praze. Za cíl si stanovil pečovat o vybudování sítě českých muzeí, výchovu odborných úředníků i odborné vzdělání činovníků, kteří pracují jako úředníci nebo dobrovolní správcové muzeí.

Muzeum v Lázních Bělohradě bylo velice brzy naplněno sbírkami nad možnosti jeho výstavní plochy. Na pořad dalších jednání spolku přichází snaha o rozšíření výstavních ploch například přístavbou budovy tak, aby architektonicky navazovala na současný objekt.

Muzejní spolek podal návrh na přístavbu dvou křídel bočních a požádal stavitele Janečka o vypracování plánu a rozpočtu. Usnesením obecního zastupitelstva Městského úřadu v Lázních Bělohradě byla dne 25. září 1924 schválena přístavba dvou křídel bočních, každého o jedné místnosti, z nichž jedna má sloužit k uchování sbírek muzejních a druhá (dočasně) k účelu obecní knihovny. Na předních stěnách přístavby umístějí se mramorové desky se jmény padlých vojáků ve světové válce. Stavba byla zadána staviteli Arnoštu Hišmanovi za 59.000 Kč. Obec poskytla záruku na půjčku do 50.000 Kč. Přístavba byla provedena za dozoru Muzejního spolku s původním termínem dokončení do konce května 1925. Předsedou Muzejního spolku toho času byl MUDr. Josef Lelek a jednatelem Jaroslav Kurka.

Práce spojené se stavbou měly být konány bez poškození parku.

(Dostupné prameny nám neposkytují obrazové dokumenty ani informace o postupu stavebních prací jižního a severního křídla.)

Stavba byla provedena a úspěšně kolaudována. Vzhled a architektonické provedení splnilo očekávání.

Protokolem úřadu stavebního ze dne 13. září 1925 byla stavba shledána způsobilou k užívání. Odchylka od plánu spočívala ve zřízení vchodu do místnosti na levém křídle ze zadu, z ulice Komenského, místo ze strany.

Zda bylo otevření nových prostor muzejních pro veřejnost provázeno nějakou oslavou, není z dostupných pramenů známo.

V jižním křídle po nějaký čas byla umístěna městská knihovna. Ta byla později přemístěna, vchod z ulice Komenského byl zazděn a i tato místnost v jižním křídle potom sloužila pro muzejní sbírky. V následujících letech byly prostory muzea sbírkami opět zaplněny tak, že mnohé zůstaly jen ve skladu ve sklepních prostorách, návštěvníkům nepřístupné. Muzejní spolek opět uvažuje o zvětšení výstavních prostor a zadává zpracování plánu, jak jinak než přístavbou jižním a severním směrem, kde to volně plochy parku umožňovaly.

V dalším archivním dokumentu ze dne 15. ledna 1940 Muzejní spolek v Lázních Bělohradě dopisem děkuje staviteli Oldřichu Vinčálkovi za vyhotovení plánu na přístavbu dalších prostor jižním a severním směrem k oběma křídlům Fričova muzea. Děkuje za dar 250,- Kč, kterážto částka jest obnosem za vyhotovení plánu.

Muzejní spolek potom zadává vypracování rozpočtu na další rozšíření jižního a severního křídla muzea. Rozpočet vypracoval a předal dne 31. ledna 1941 architekt a stavitel Oldřich Vinčálek z Lázní Bělohradu.

Alois Hoch

Jsou podniknuty kroky k zajištění prostředků na přístavbu. To již byla doba protektorátu Čech a Moravy v době druhé světové války. Muzejní spolek se v té záležitosti obrací o pomoc na advokáta JUDr. Adolfa Reumanna v Praze. Odpověď dostává dne 12. června 1941.

Velevážený pane doktore!

Ve věci subvencování přístavby muzejní budovy navštívil jsem dotyčné referenty v min. veř. prací i v min. školství.

Resultát jest: vše závisí na úřadu práce, zda Vám bude povoleno stavět, když dle vl. nař. nejsou přípustné stavby nad 50.000 K, leda pro válečný účel. Proto se nejdříve informujte na Vašem příslušném úřadě práce ohledně zamýšlené stavby, jistě na Okr. úřadě v Pace dostanete bližší informace. Nebude-li stavba povolena, odpadá v této době vše.

Jinak se subvence z přebytku poskytují dosti liberálně, rozdělení se děje v září – říjnu a pak to ministr schvaluje.

Skončila druhá světová válka a společenský život po dlouhém a krutém období předěšlých let pomalu nabírá na dechu. Poválečné měsíce přinesly mnoho hospodářských a politických změn.

Dotýkaly se i majetkových vztahů po odsunu německých rodin.

V roce 1945 muzejní spolek usiluje o využití zámku pro veřejný účel.

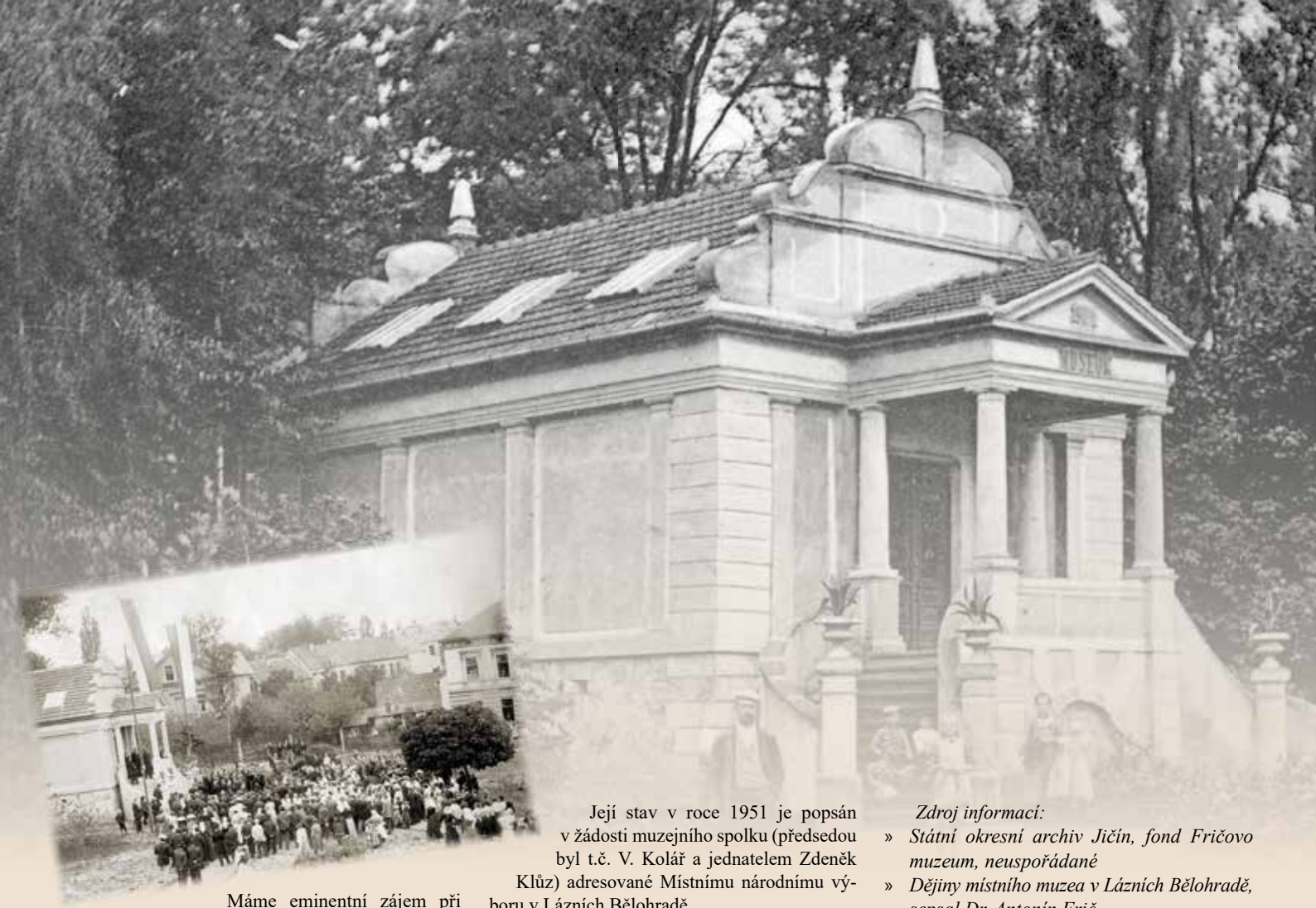
Dopisem ze dne 24. června 1945 uplatňuje muzejní spolek nárok na přidělení zámku a museálních předmětů Merveldtů. Žádost je adresována Revolučnímu národnímu výboru v Lázních Bělohradě.

Zde uvedeno v plném znění:

Přihlízejíce k dekretu pana prezidenta Československé republiky z 19. května 1945, podle něhož byl zajištěn zámek A. M. Merveldtové v Lázních Bělohradě, přihlašujeme předběžný nárok na přidělení tohoto zámku Muzejnímu spolku v Lázních Bělohradě.

Dále žádáme, aby bylo na náš spolek pamatováno i přidělením předmětů ze soukromého majetku A. M. Merveldtové a jejich příbuzných po dohodě s Památkovým úřadem v Praze. Při této příležitosti doporučujeme ponechatí stylové místnosti zámecké nebo místnosti jinak zajímavé v jejich nynějším stavu jako památku.

Její stav v roce 1951 je popsán v žádosti muzejního spolku (předsedou byl t.č. V. Kolář a jednatelem Zdeněk Klůz) adresované Místnímu národnímu výboru v Lázních Bělohradě.

Muzeum bylo pro veřejnost definitivně uzavřeno v roce 1966.

Sbírkky potom putovaly na čas do staré školy v Uhlířích a Čisté u Staré Paky. Došlo i k vloupání do prostor muzea v Lázních Bělohradě po jeho uzavření z důvodů špatného stavu budovy. Depozitář byl poškozen i vloupáním do prostor v Uhlířích a utrpěl potom dalším stěhováním.

Sbírkky přešly pod správu muzea v Nové Pace. Do opravené budovy v Lázních Bělohradě se sbírkky mohly vracet až v roce 1994.

Mnoho práce muselo být vykonáno čistěním sbírek a jejich zařazením před konečnou instalací do znovu opravených prostor muzea v Lázních Bělohradě. Vracely se poškozené, znečištěné a i neúplné. Paní Marie Klůzová s pilí jí vlastní a osobním přístupem ke sbírkám se nejvíce zasloužila o jejich čištění, znovuzatřídění a umístění do nových výstavních ploch.

Muzeum bylo znovu otevřeno až v roce 1994. Starostou města byl Václav Machek. Na podzim v roce 1994 se uskutečnila výstava nově otevřeného muzea a vybraných zachovalých sbírek, jak je může veřejnost vidět nyní.

V roce 2004 vydalo město Lázně Bělohrad almanach **Fričovo muzeum** s texty Hany Friedrichové, Svatopluka Hrnčíře, Marie Klůzové, Ladislava Stuchlíka a Antonie Vanišové s fotografiemi Václava Lejdara.

Současnost přeje zájmu o historii a toho si je třeba vážit.

Pro paměť národa, historie se všemi hmotnými a písemnými poklady je nedocenitelným zdrojem informací a poučení. Seznamování se s historií upevňuje národní sebevědomí a podporuje formování morálky všech generací.

Zdroj informací:

- » *Státní okresní archiv Jičín, fond Fričovo muzeum, neuspořádané*
- » *Dějiny místního muzea v Lázních Bělohradě, sepsal Dr. Antonín Frič*
- » *Lázeňský týdeník č. 8/1943, 30 let trvání muzea v Lázních Bělohradě*
- » *Archivní materiály MKS v Lázních Bělohradě*
- » *Poděkování Mgr. Karlu Chutnému a pracovníkům Státního archivu Jičín*
- » *Poděkování za spolupráci a osobní příspěvky paní Marii Klůzové a Ladislavu Stuchlíkovi*

Vlastimil Hrnčíř, foto: archiv

Máme eminentní zájem při umístění našich muzejních sbírek do patra zámku. Knihovna, čítárna, místnost pro příležitostné výstavy, přednášková síň apod. lze umístiti v přízemních místnostech zámku.

Tímto navrhovaným řešením by se stal zámek, který není dosti dobře obyvatelný a pro jiné než museální účely použitelný, kulturním stánkem našeho lázeňského města.

Podobnou žádost o postoupení zámku zasílá muzejní spolek i Zemskému národnímu výboru v Praze.

Místní národní výbor v Lázních Bělohradě v dopisu Zemskému národnímu výboru v Praze potvrzuje pravdivost vývodů uvedených v žádosti muzejního spolku a k tomu mimo jiné podotýká:

Dosavadní muzejní budova Fričova muzea patří obci a byla budována výhradně pro účely muzejní. Jest však již malá, takže se stala vlastně skladištěm bohatých sbírek budovaných po mnoho let věhlasným učencem prof. Dr. Antonínem Fričem a prof. Dr. Cyrilem Purkyněm.

Snaha muzejního spolku vyzněla naprázdno a možná také ke škodě bělohradského zámku, stavebně vzácného objektu, včetně jeho parkového okolí v samém středu města Lázní Bělohradu.

Muzejnictví na dlouhý čas stálo stranou.

Budova muzea postupem času bez pravidelných oprav chátrala.

Václav Vlach

VYVĚŠTE VLAJKY!

Manželka mého bráchy Petra, moje švagrová Hanka, ze stavení Benešových číslo popisné dvanáct, chodila asi do druhé třetí třídy, když dětem ředitel hornovské školy Švitorka v dlouhatánské řeči zdůrazňoval, že se blíží dva velké svátky – První máj a 9. květen, osvobození naší vlasti slavnou Rudou armádou. A že se musí doma vyvěšit vlajky, naše československá i ta přátelská na věčné časy - sovětská. Malá Hanička si slova soudruha ředitele vzala k srdci a celá nadšená běžela domů, kde jí mamka říkala, že jejich stavení je dál od hlavní silnice, že stačí vylepit na okno papírové vlaječky, ale že ona nemá čas pro vlaječky letět do papírnickví k Hrnčířovým na bělohradském náměstí... Poslušná školačka Hanička se nechtěla jen tak vzdát, ředitelský příkaz je ředitelský příkaz!

Na půdní komůrce měli Benešovi uložené sokolské symboly, které Haniččin děda opatroval jako oko v hlavě: štíhlý sokolský kroj, vysoké holínky, čapku s pérem i slavnou sokolskou vlajku. Děda Jaroslav, který byl za Rakousko-Uherska coby jednatel bělohradského Sokola vězněn v Josefově, a jak vyprávěl, měl dokonce ruku a nohu k sobě přivázanou řetězem, coby těžké žalárník, a když chtěl zvednutou rukou někoho známého pozdravit, tak musel, hrozně

komicky, s rukou zvednout i nohu. Hanička celá určená vlítla do komůrky, v sobě velké odhodlání: vyvěšit prvomájovou vlajku a splnit tak úkol, co dal třídě ředitel Švitorka. Ze skříně vytáhla sokolskou červenobílou vlajku, kterou měla za naši, za československou. Tu modrou látku, která patřila do klína vlajky, ve stavení Benešovi neměli. Vlajku z komůrky vyvěšila ven a přibouchla ji oběma křídly oken.

Děda Jaroslav, ohromný sokol a zlínský baťovec, dělal v padesátých letech účetního v jézetdě na Dolní Nové Vsi. Když se vracel na kole domů, už od hlavní silnice se zhrozil. Z komůrky, ve štítě rozsáhlého stavení Benešových s tím číslem popisným dvanáct, v krásném májovém sluníčku plápolá červenobílá sokolská vlajka. Ani nestačil dát kolo do kůlny, jenom s ním na záspi praštil. Přítl do kuchyně, kde se všechny velké věci vždycky odehrávaly. A hrozitánsky se rozložil. Ale v té zlobě spatřila v dědových očích Hanička záblesk radosti, radosti z toho, že na prvního máje, v komunistických tvrdých padesátých letech, alespoň na chvíli vlála u Benešových nádherná sokolská vlajka.

Eduard Čeliš, foto: autor

21. SRPEN 1968

PADESÁT LET OD INVAZE SOVĚTSKÝCH VOJSK

Je tomu již neskutečných padesát let od vstupu sovětských vojsk na naše území a od násilného potlačení pražského jara. Marně jsme pátrali v archivu města Lázní Bělohradu, ale žádné dokumenty, fotky, nebo památky na tuto událost se nenašly. Jedinou vzpomínku na tyto události dodal pan Milan Sedláček, a tak nezbylo než zahrabat ve vlastní hlavě. Redakce Bělohradských listů se proto obrací na pamětníky o pomoc při pátrání po těchto událostech na Bělohradsku. Pokud máte nějaká svědectví, obraťte se na pracovníky Památníku K. V. Raise, aby se podařilo zachovat místní události pro naše potomky.

Pan Sedláček vzpomíná:

Je zajímavé, že na tento den pamatují velice dobře asi proto, že to mohl být můj den poslední. Již v noci bylo slyšet hřmění na obloze a já myslel, že je to blížící se bouřka. Byly to však letadla AN24, která přivážela do Prahy vojsko a zbraně. To jsme zjistili až ráno, když se nám podařilo chytit v rozhlasě nějaké zprávy. Dělal jsem tehdy zásobovače v n. p. Náradí v Lázních Bělohradě. V práci jsme pustili rádio a poslouchali, jak Kamila Moučková říká: „Tady československý rozhlas Praha 2, Stalinova 12. V ulicích jsou tanky a střílí se zde. Ležíme na podlaze a do oken létají kulky. Přijďte na pomoc Praze.“

Ten den se v práci moc nedělalo a stále jsme sledovali nové zprávy. Vládu odvlekli

Rusové do Moskvy a zde bylo stané právo. Po skončení směny jsme šli domů. Bylo nás sedm. Fink, jeho žena, Hájková, Suchardová, Šafránek, Strnad a já. Asi po sto metrech jsme došli k zámku a najednou ze spodu od náměstí se objevil GAZ s ruskými vojáky. Láďa Šafránek vykročil k vozovce, hrozil jim pěstí a nadával. Zastavili u něho a rvali ho do auta. Všichni utekli, jen já zůstal. Chytil jsem Láďu a tahal ho zpět. Mlátili mě přes ruce, ale já ho držel jako klišť. V tom se objevila záchrana. Od města se vynořil chlapík 180 cm a 120 kg Franta Brádle. Křičím na něho: „Pojď mi pomoci, už ho neudržím!“ Vojáci, jak ho viděli, tak nás pustili a odjeli. Ale on se ani nezastavil, šel dál, upřený pohled jako náměsíčný.

Druhý den, když jsem přišel do práce u dveří stál Ruda Strnad a s úsměvem jak Mona Lisa říká: „Tak co? Jsi celej?“ To byl jediný člověk, který se k tomu vyjádřil. Byla to těžká doba, nesmělo se o ničem mluvit, lidé se báli a navíc Láďa Šafránek byl velitel milice, takže to bylo tabu. V celé republice takových případů bylo více a bohužel 170 lidí je nepřežilo.

Se špetkou hořkosti konstatují, že za tu dobu nikdo nepřišel a neřekl: „To je dobře, že jste to přežili!“ Kdyby taková situace nastala dnes, určitě bych s holýma rukama proti vojákům nešel. Jsem totiž o padesát roků starší a snad o trochu chytřejší.

Co dodat, mohu přispět pouze vlastní vzpomínkou tehdy jedenáctiletého chlapce. Byl jsem na Příbyslavi u babičky na prázdninách. Ráno 21. srpna jsem se vzbudil a slyšel, jak babička v kuchyni poslouchá rádio a pláče. Když jsem k ní přišel, stále opakovala slova: „Proč, když nás ve čtyřicátém pátém osvobodili, nás teď přepadli?“ Za chvíli pro mě přijel táta a odvezl mě domů. U krámu na peckovském náměstí se vytvořila dlouhá fronta a lidé skupovali všechno, co stačili pobrat a odnést. Dělal si zásoby na dobu války. Tak to šlo ještě několik měsíců. V krámech nebylo zboží, po obcích a městech projížděly kolony ruských vojsk, ze kterých vykukovaly hlavy vojáků s asiatskými tvářemi. Později se objevil termín „Sovětská vojska, dočasně umístěná na našem území.“ Podepisovaly se petice, jako například dva tisíce slov, za které pak byly při Husákových čistkách lidé vyhazováni z pracovních míst, jejich děti nemohly na studie a padaly tresty za občanskou angažovanost. Tedy za tu angažovanost, která bezhlavě nesouhlasila s politikou naprosté loajality k nové vlně KSČ řízené z Moskvy. A to všechno začalo 21. srpna 1968.

Ladislav Stuchlík

HISTORIE PIŽLOVA DOMU

V SAMÉM STŘEDU BĚLOHRADU, NA ROZHRANÍ OBOU NÁMĚSTÍ, STOJÍ KDYSI SOLIDNÍ MĚŠŤANSKÝ, DNES JIŽ DLOUHÁ LÉTA NEOBYDLENÝ, NEOPRAVOVANÝ DŮM SE ZABEDNĚNÝMI OKNY.

POSTAVEN V 19. STOLETÍ

Jako přízemní zděný dům obdélníkového půdorysu s valbovou střechou byl postaven v r. 1827 a byl přizpůsobený k provozování kupecké živnosti. Tehdy nebyl tak dlouhý a byl v něm pouze „krám“, pokojík a kuchyň. Stavebníkem domu byl kupec a trafikant **Jan Borůvka** (*cca 1778) z České Brunice, který se jako třidvacetiletý kaprál hradeckého pěšího pluku v r. 1801 přičlenil do rodiny dolnoveského půlstatníka, hostinského a řezníka Václava Sehnala. Zřejmě z důvodů invalidity byl v r. 1802 propuštěn z vojenské služby a již jako bělohradský „soused“ postavil dnes již dávno zbouraný domek čp. 18 na velkém náměstí. Ten stával tam, kde dnes stojí novinový stánek „Duvěra“. V témže roce se po tchánovi stal i vlastníkem výše zmíněného, patrně zadluženého půlstatku.

Vlastnil a po čase se ziskem prodával i další nemovitosti, jako např. domek čp. 30, který se později stal rodištěm spisovatele K. V. Raise, pak bývalý hostinec čp. 13 na náměstí (dům původní pošty přilehající k současné poště) a když hostinec v r. 1812 prodal, koupil náhradou domek čp. 35, který stával na místě dnešní budovy městského úřadu téhož čísla popisného.

DŮM PRODÁN V DRAŽBĚ

Po výstavbě domu na Malém náměstí se sem s rodinou nastěhoval a asi v r. 1831 dům předal svému synovi Josefovi Borůvkovi (*1809). Ten pak v r. 1834 o dům přišel, neboť byl prodán v dražbě a celá rodina Borůvkových se kamsi odstěhovala. Dům vydražil kupec Josef Vondráček z Lužan, který jej ještě v tom samém roce se ziskem prodal Mikuláši Pižlovi.

RODINA PIŽLOVÝCH OD R. 1834 V BĚLOHRADĚ

Dům koupil kupec **Mikuláš Pižl** (*1816, †1878) z Vysokého Veselí, který též koupil a se ziskem prodal několik nemovitostí. Nutno zde poznamenat, že rodina patřila k tehdejší bělohradské smetánce, což dokresluje i to, že jeho dcera Josefa (*1836) se provdala do výše zmíněného domu čp. 13 za prvního bělohradského poštmistra Václava Malého (*1834) a druhá dcera Růžena (*1857) se provdala za bělohradského lékaře MUDr. Ludvíka Hornova.

Poté, co Mikuláš Pižl ovdověl, předal tento dům svému synovi Jindřichovi.

Obchodník **Jindřich Pižl** (*16. 8. 1854, †1919 ve věku 65 let) se též jako sestra spřiznil s rodinou Malých z čp. 13 v Bělouhradě, neboť za manželku si v r. 1876 vzal sestru poštmistra Karolínu Malou (*1. 8. 1853).

V tomto domě byla i úřadovna Obecní záložny, která v Bělouhradě byla založena v r. 1873 a kterou při obchodě jako pokladník vedl Jindřich Pižl. Neúřadovalo se denně, ale jak bylo třeba, případ od případu. Jindřich Pižl pak dům rozšířil o jeho jižní část, kde je i chodba. V této podobě se dům zachoval do současnosti. Jindřich Pižl byl bělohradskou osobností, která vždy stála v popředí všeho významného dění ve městě. Byl přítelem spisovatele K. V. Raise. Zemřel v r. 1919 a vlastnictví domu přešlo na ovdovělou manželku a pak na provdanou dceru Blaženu Perlhefterovou (*7. 2. 1879), která se osmnáctiletá v r. 1898 v bělohradském kostele provdala za třicetiletého MUDr. Josefa Perlheftera (*1867), syna továrníka z Kostelce nad Orlicí. Ženich vykonával lékařskou praxi v Kostelci n/O. Jak si zapamatovala a zaznamenala paní Kolářová (sepsala krátké dějiny jednotlivých bělohradským domů), nebylo to šťastné manželství, protože manžel s ní velmi špatně jednal.

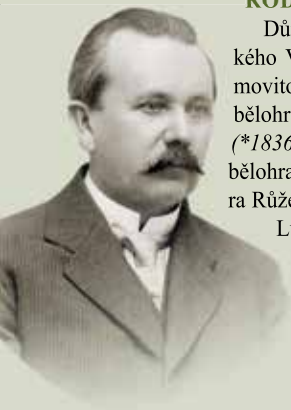
Po smrti Jindřicha Pižla v domě od 1. 2. 1919 bydle v nájmu a obchod se smíšeným zbožím nadále provozoval František Kučera (*1890), který se sem se svojí manželkou přistěhoval s Kostelce nad Orlicí. Za něho pak před domem byla benzinová čerpací stanice.

NEPOVEDENÁ PRIVATIZACE

Dalším vlastníkem tohoto domu stojícího na lukrativním pozemku byl od r. 1989 obecní úřad, který jej v roce 1992 nešťastně zprivatizoval a vlastně zapříčinil současný stav.

Nebo snad není jeho stav vzhledovou skvrnou lázeňského městečka?

Josef Špür, foto archiv

Jindřich Pižl

Z DOPIŠŮ ČTENÁŘŮ

20. ROČNÍK FESTIVALU „POD HŮROU“

To máte tak.

Nadšený pořadatel si usmyslí, že uspořádá festiválek, zblbne do pořádání odpovídající potřebný počet lidí kolem sebe a než se párkrát otočíte, onen festiválek má dvacet let.

Zvukaři přijedou v jedenáct dopoledne, kdy už pořadatelé začínají rozrovnávat židle v parku pod stromy. Hasiči staví občerstvení, přijíždí sprátelená parta „veteránistů“ se svými hýčkanými krasavci, po těch letech už to vše běží tak nějak samo a bez komplikací. Na rada-

ru ani mráček, natož kapka, takže nálada je pozitivní, v předprodeji se prodalo 200 lístků, a tak se ani hlavní pořadatel moc nemračí, ale samozřejmě vyhlíží za každým keřem ty další davy, které by tu rád měl. Trochu se všichni dohadují, jestli je koupaliště konkurence nebo ne.

Vrásky dělá informace, že zpěváka jedné kapely bohužel před pár dny srazilo auto a byl snad dva dny v kómatu, ale prý už je to našťastí lepší. Myslíme na něho a zároveň se řeší, jak naložit s časovou osou vystoupení, vše se posouvá, náhrada se na poslední chvíli sehnat nepodařila a některé kapely jedou dost z daleka...

Je 14 hodin, jde se na to.

Moderátor vítá jubilující 40ti leté **Nezmary**, pod pódiem rozhodně není prázdno, jak to tak občas na začátku takto brzy po obědě bývá. Sázka na legendu, zdá se, vyšla, muzikanti loví jednu perlu za druhou a publikum zpívá s nimi. Posluchači stále přicházejí, hlavní pořadatel už se celkem usmívá, protože ví, že má na programu večer v záloze jedno velké jméno, na které lidi určitě ještě dorazí. Nakonec jich přichází daleko přes 600, jak hlásí od vstupu.

Ovšem vzadu za pódiem to není o jménech, ale o kamarádech muzikantech i pořadatelích napříč.

Někdo přijede dříve, někdo později, ale všichni se s úsměvem hlásí...

To jsme rádi, že jsme zase tady!

Dá si někdo koláč, chleba s masem a cibulí nebo klobásu?

Někdo kafe?

Prosim tě, my bychom potřebovali odjet dříve, protože přejíždíme na další vystoupení no a s tím posunem nám to teď nevychází...

Dobře, domluvili jsme se s kapelou před vámi, že jim nevdá si to s vámi prohodit.

Zvoní mobil: Trochu nestiháme, jsou dost ucpané silnice od jihu...

OK, ti před vámi zahrají děle, pak se předvedou veteráni v jízdě a zvukaři si stihnou trochu poklidit v kabelech, je teplo, lidi si chtějí taky odskočit pro pivko, počkáme na vás.

Pohoda je totiž v detailech a úsměvu.

Na pódiu se střídají kapely a žánry - **Sem Tam**, **Potokap**, **Z Hecu**, **Spolektiv**, **Isara**, **Pavčina Jišová** a **Petra Šany Šanclová**, které moderátor a muzikant **Míra Ošanec** pomáhá pokřtít nové CD.

Jedna kapela po vystoupení odjíždí, další zase zůstává, aby si to užili ať už poslechem kolegů nebo pokecem s kamarádem, kterého už delší dobu nepotkali. Tu a tam si někdo přijde dozadu nechat podepsat CD nebo se vyfotit se svým oblíbencem.

Přijíždí největší hvězda programu **Robert Křesťan**.

Dobrý den, trochu jsme to hledali, ale jsme rádi, že jsme tady.

Dáte si kafe?

Jé, to by bylo skvělé, díky.

Zvukařská parta je lehce nervózní, kapela takového jména se přeci jen nezvučí každý den a navíc si **Druhá tráva** přiváží vlastního zvukaře. Vše ale dopadá skvěle, domluva i nutné delší zadrátování na pódiu je bezproblémové a jejich vystoupení si užívá naprosto každý. Je to možná jediný moment, kdy je v zákulisí zcela prázdno, tohle je prostě zážitek s velkým Z, to se musí vidět. Konec? Ale kdepak, nikdo neodchází, ještě tu jsou výborní **Taxmeni**, kteří se až o půlnoci loučí s diváky.

Zvukaři mají sklizeny v půl druhé ráno, nohy trochu bolí a únava se hlásí, ale pocit, že se podařilo, je k nezaplacení.

Kolem už je ticho, zámecký park se vylidnil, v hlavách doznívá ta spousta fajnové muziky...

Pavel „Yankee“ Matějka, foto: Václav Lejdar

PODĚKOVÁNÍ

Ve dnech 31. 5. až 1. 6. 2018 organizovala Základní organizace českého svazu včelařů Lázně Bělohrad pro děti bělohradských školek a Základní školy K. V. Raise, ale i pro ostatní zájemce ve Fričově muzeu úspěšnou akci pod názvem „MEDOBRANÍ“. Byla předvedena praktická ukázka včelařských pomůcek a práce včelaře tak, jak ji provádí po dobu celého včelařského roku. Hlavní atrakcí však bylo vytáčení čerstvého medu spojené s jeho ochutnávkou.

Následně dne 9. 6. 2018 pořádala ZO další akci pro včelaře z celého okresu Jičín i pro širokou veřejnost, a to „Okresní včelařský den“ v prostorách sokolovny. Zde se uskutečnila hojně navštívená odborná přednáška, byl zajištěn prodej včelařských potřeb a produktů. Velmi pestré a kvalitní občerstvení umožnilo příjemné posezení s přáteli.

Obě tyto akce by nebylo možné uskutečnit bez vzájemné nezištné podpory města Lázně Bělohrad, především městského kulturního střediska, bělohradských Sokolů, kteří zapůjčili areál sokolovny, a kvalitního občerstvení zajištěného Sbořem dobrovolných hasičů z Dolní Nové Vsi. Osobně si velmi vážím toho, že v našem městě existuje takováto vzájemná solidarita a spolupráce mezi spolky. Za tuto spolupráci jménem ZO ČSV Lázně Bělohrad všem, kteří pomohli, velmi děkuji.

Vladimír Rak,

předseda ZO ČSV Lázně Bělohrad,

foto: autor, Ladislav Stuchlík

MEMORIÁL LUŽKA KUČERY

Od 14. do 16. července se na bažantnických tenisových kurtech konal 48. ročník Memoriálu Lužka Kučery. Ve dvouhře mužů si již počtvrté odnesl vítězství hráč LTC Mladá Boleslav Michal Slavík. Ve finále porazil Jana Blažka z TC Dvůr Králové 6:3, 6:2. Ve čtyřhře patřilo prvenství Martinu a Tomáši Kameníkovým z SK Aritma Praha, když ve třech setech přehráli Patrika Malého (TC DTJ Hradec Králové) a Jana Blažka 6:3, 4:6, 1:0.

(eč, lau)

VÝSTAVBA SDRUŽENÝCH KANALIZAČNÍCH PŘÍPOJEK NA HORNÍ NOVÉ VSI

V průběhu měsíce července a srpna jsme vybudovali další dvě sružené kanalizační přípojky, tentokrát na Horní Nové Vsi, a zajistili tak odkanalizování několika dalších nemovitostí ve městě. Z již dříve připravených investičních akcí jsme si tak mohli odečíst další dvě. Co se týče dříve projektovaných sružených kanalizačních přípojek ve městě, jednalo se o poslední, které jsme měli záměr vystavět.

(pav, las)

ASFALTOVÁNÍ KOMUNIKACÍ NA HORNÍ NOVÉ VSI

V Horní Nové Vsi realizujeme nové povrchy komunikací naproti benzinové čerpací stanici, kde bude nový asfalt u dvou ulic k jednotlivým domům. Větší akce oprav komunikací se týká zcela nových povrchů silnice od spodní křižovatky pod hornoveským hřbitovem k pump parku, dále podél hřiště až na náves, celou náves a cestu ve směru k vodojemu za poslední nemovitost.

(pav, las)

OPRAVA KULTURNÍHO SÁLU VE HRÍDELCE

V kulturním domě ve Hřídělcích jsme letos vyměnili okna, místní hasiči po vzájemné dohodě provedli demontáž starého obložení místností sálu a výčepu a naši chlapi z technických služeb provedou nové oštukování všech stěn pod okny po obvodu sálu. Následovat bude nová výmalba sálu a přilehlých prostor a nakonec olištování a renovace podlahy hlavního sálu kulturního domu. Hříděleckým za pomoc při realizaci moc děkujeme. V dalším období bychom v kulturním domě chtěli provést rekonstrukci sociálního zařízení, odpadů a vodovodu v prvním patře budovy.

(pav, las)

SNÍŽENÍ STROPU V KULTURNÍM DOMĚ V LÁNECH

Po dohodě se Sokolem Lány provedeme v kulturním domě v Lánech snížení stropu hlavního sálu a nainstalujeme nové osvětlení, což velkou měrou přispěje ke zlepšení kvality zázemí především pro místní oddíl stolního tenisu, ale také pro případná setkávání lidí a pořádání různých akcí. V dalším období bychom v kulturním domě chtěli provést rekonstrukci sociálního zařízení, odpadů a vodovodu v budově.

(pav)

NOVÉ DĚTSKÉ HRÍŠTĚ V BRTVI

V průběhu června a července jsme po dohodě s občany Brtve vybudovali nové dětské hřiště za budovou bývalé školy, kam jsme umístili jednak prvky převzaté z Bělohradské mateřské školy, které nebyly využity při rekonstrukci dětského hřiště ve školce, ale také jsme nakoupili novou skluzavku a pískoviště, aby i brtevské děti měly vlastní hřiště přímo v obci a mohli trávit společný čas přímo v Brtvi. V tomto roce ještě vyhotovíme terasu za budovou, aby měli lidé i kvalitní venkovní posezení. V dalším období bychom chtěli za účasti občanů Brtve a s jejich pomocí uskutečnit výstavbu pergoly u dětského hřiště za budovou a vyrobit zpevněnou plochu pro přístup a parkování vpředu ve směru k příjezdové komunikaci.

(pav, las)

NOVÁ PARKOVACÍ STÁNÍ A CHODNÍKY VE VNITROBLOKU SÍDLIŠTĚ

Vzhledem k potřebě vybudovat nová parkovací stání a chodníky v prostoru sídliště, jsme dokončili projekční práce na realizaci nových parkovacích stání a chodníků ve vnitrobloku sídliště a v ulici Zámecká a v současné době čekáme na stavební povolení. Poté bychom rádi uskutečnili výběrové řízení na zhotovitele a akci zrealizovali.

(pav, las)

ŘEŠENÍ NESPRÁVNÉHO PARKOVÁNÍ VOZIDEL V ULICÍCH V OKOLÍ LÁZNÍ A DALŠÍCH MÍSTĚCH MĚSTA

Od počátku srpna jsme spustili preventivní akci zaměřenou na parkování vozidel převážně v ulicích Husova, Jínova, Macharova, Tyršova a Rašinova, která spočívá v informování parkujících o nevhodnosti způsobu parkování, doporučení parkování na parkovišti u Stromu života, ev. vhodněji v jiné lokalitě, a také ve fotografování překážejících vozidel a oznamování Policii ČR k projednání. Mimo jiné řešíme i parkování v Lázeňské ulici, plochy v okolí Stromu života a část ulice T. G. Masaryka mezi křižovatkou u autobusového nádraží a odbočkou na Hořice. Opatření probíhá převážně v ranních hodinách mezi 06:00 – 09:00 a poté do 14:00 ještě několikrát opakovaně namátkově. Akci jsme spustili 2. 8. před šestou hodinou ran-

ní a již druhý den odpoledne, tedy 3. 8., jsme na Policii ČR oznamovali první hřištníky. Vzhledem k tomu, že akce má především preventivní charakter, na místě lidem vysvětlujeme důvody akce a vysvětlujeme zákonné možnosti správného parkování a úskalí spojená s řešením celé situace.

(pav)

POMNÍK OBĚTEM 1. SVĚTOVÉ VÁLKY

Město Lázně Bělohrad připravuje ke 100. výročí vzniku Československé republiky odhalení pomníku obětem 1. světové války v Prostřední Nové Vsi. Zatímco v ostatních částech města byly pomníky obětem války v minulosti odhaleny, v Prostřední Nové Vsi, kde padlo 20 občanů ze 66 usedlostí, není žádný pomník připomínající tyto občany. Díky záznamům v kronice Prostřední Nové Vsi a podkladům z Vojenského ústředního archivu se podařilo jména všech padlých dohledat. Ve spolupráci města a Střední průmyslové školy kamenické a sochařské Hořice zpracovalo 11 studentů školy v rámci klauzurních prací návrh pomníku. Radou města vybraný návrh studentky Františky Hausdorfové je v současné době studenty školy pod vedením pedagoga MgA. Ladislava Jezbery z Hřídělců připravován k umístění v parku v Prostřední Nové Vsi, kde bude 28. října slavnostně odhalen.

(šup, fh)

OPRAVA SOCHY ARCHANDĚLA RAFAELA S TOBIÁŠEM

Tak jako se staráme a postupně opravujeme různé komunikace, byty a domy, máme ve svém majetku i mnoho památek místního významu, mezi které bezesporu patří i socha archanděla Rafaela s Tobiašem z roku 1779, která původně stála na náměstí před starou poštou a která je od konce sedmdesátých let, kdy se rekonstruovalo náměstí, přemístěna do areálu hřbitova v Lázních Bělohradě. Tuto sochu pro nás nákladem 17.000 Kč v průběhu července zrenovovala kamenická firma pana Švece z Valdic.

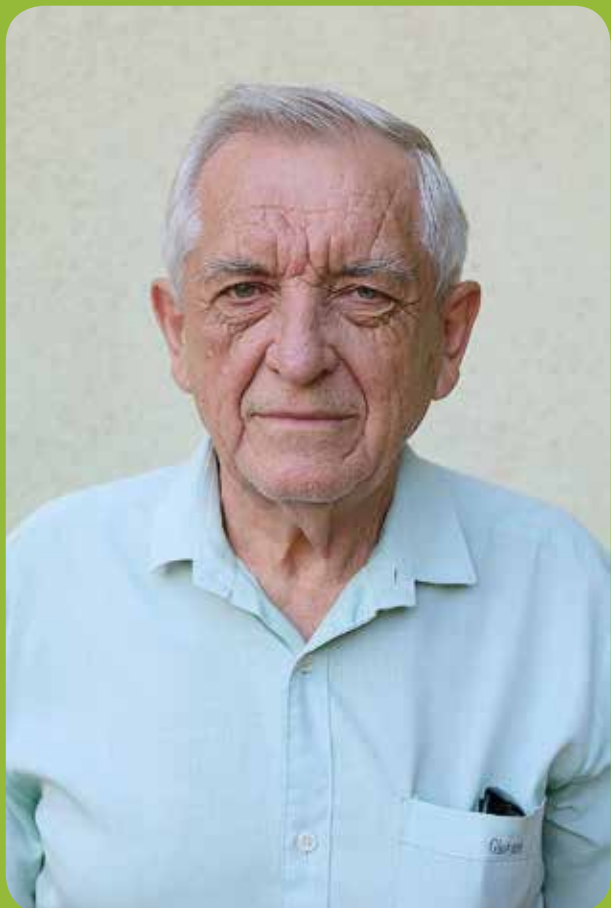
(pav, las)

TURISTICKÝ ODBOR A JEHO OSMDESÁTNÍK

Narodil se 13. srpna 1938 na Horní Nové Vsi pod školou, do které začal chodit ještě za protektorátu Böhmen und Mähren prvního září 1944. V pololetí měl na svém prvním vysvědčení známku *gut*. Na konci roku hezky česky **výborně**.

VÁCLAV KUNT čerstvý to osmdesátník

Se sportem, přesněji s fotbalem, začínal v šestnácti na Horní Vsi. Jeho spoluhráči: Ladislav Forman, Vlasta Knap, Ota Svoboda, Jarka Haman, Olda Vinčálek. Pepa Kříž, Karel a Radek Ulvrovi. Co jméno, to zkušený fotbalista. Po vojně se oženil do Bělohradu a postavil barák u máchadla pod Císařovými. Začal s turistikou, patří mezi otce zakladatele velice populární a silné turistické party, odboru, u nás v Bělohradě. Jeho srpnové kulatiny daly podnět k setkání menší party kamarádů pod stíny milosrdných dubů v rozpálené Bažantnici. Václav Kunt je hodně skromný borec, a tak se převážně mluvílo o bělohradské turistice.

Václav Kunt

Nejraději mám Jizerské hory. A moje oblíbená trasa je z polských Jakuszyce přes Orle, Bukovec do Kořenova, asi 18 kiláků. Z turistických cest v okolí Bělohradu tu z Hořic přes Byšička k nám. Jednou jsem navrhnul vejlet do Navarova, podle Kamenice pod Spálov a Riegrovou cestou do Semil. V sobotu ráno liják jako z konve, vzal jsem deštník a jen tak v teplákách šel na nádraží, že se vejlet nekoná. Bylo tam asi deset lidí, že dešť neděšť a že jedem. A já s tím deštníkem a v teplákách, bez snídaně a peněz jel s nimi... Celou tu slavnou túru přešlo, měli jsme boty plný vody, mokré dokonce i trenky. V hotelu Pod Spálovem jsme byli jediní hosti. Sušili jsme se u rozpáleného krbu. Standa Břeský sušil i papírový peníze. Když jsme došli do Semil, přestalo pršet!

František Berný

Od 14 let velký příznivec sešíváných fotbalistů i turistiky. Pamatuje předsedy turistů Julka Slezáka i legendárního Dufka. Se Slávkem Sálem pravidelně chodili 100 jarních kilometrů.

Václav, náš první trasér, má doma knihu turistických tras, vybral tu pravou pro nás, v jízdním řádu našel vlakový či autobusový spojení. Přišel na schůzku a řekl: Pánové, mám pro vás suprovej vejlet. Tenkrát nebyly ještě ty chytrý bedýnky, kde si něco zadáš, zmáčkneš enter a ono ti to všechno najde. Říká se, že měl v Komořanech, kde předpovídají počasí, kamaráda a ten mu povídá: Tuhle sobotu bude hezky – jeďte! Nebude hezky, bude pršet – nejeďte! Za deset roků jsme jenom třikrát zmokli...

František Václavík

Zakládající člen bělohradské turistické party.

V roce 2001 byl Poslední puchýř a po něm jsem pořád přesvědčoval Luboše Hoškovo, ať udělá nějakou turistickou akci, a když jsem viděl, že má s cestovní kanceláří starosti nad hlavu, začal jsem organizovat vejšlapy sám. Přidali se Vašek Kunt, Míra Krch, Jirka Pech, Vlastik Hofman, kronikářka Květa Vichová, nestor Zdeněk Hofman, připojili se i další, získali jsme vývěsní skříňku na fajn místě České spořitelny... Při našich trasách jsme měli jenom dva problémy. Před deseti lety velká voda strhla most přes Sázavu, tak jsme se trochu hlubší Javorkou přebrodi-li. A když se budovala dálnice u Lovosic, museli jsme zdolat po pilířích a lanech skoro čtyřmetrový výkop. Ale přespání na čedičové hoře Lovoš (570 m), něco jako naše Zvičina, stálo za to.

Vlastimil Hofman

Velký obětavec a s kolegou Frantou Berným „pošták“ roznášející pozvánky na sobotní výšlapy.

Pochopitelně se stavíme v nějaké hospůdce. Jíst a pít se musí, ne tam dlouze vysedávat. Ty naše oblíbené jsou v Hostinném U Bicana, v Borovnici U Myšáka a na nádraží v Tanvaldě.

Miroslav Krch

Počítačový expert a dopravní důstojník místních turistů.

Koncem září sebereme návrhy na jednotlivé trasy. Máme několik stavitelů tratí, trasérů, a Václav Kunt je z nich nejstarší a nejzkušenější. A co říká naše statistika za rok 2017? Ušli jsme 331 kilometrů, vlakem najeli 2630 kilometrů za 66 hodin a Českým drahám zaplatili celkem skoro 42 tisíc korun. Průměrná účast na akci je 24 turistů.

Lubomír Hoška

Předseda KČT oblasti Hradecko, člen ÚV Klubu českých turistů.

Akce našich Bělohradáků se mi moc líbí, obdivuji je a snažím se je podporovat. Máme podporu i od města, za což dostal starosta Pavel Šubr stříbrnou medaili KČT. Neaktivnější odbor v kraji je v Jičíně. Bělohrad patří mezi průměr. V kraji se scházíme jednou za měsíc, bělohradští tahouni mají schůzku každý týden!

Na aktivní turistiku mi zrovna moc času nezbývá. Jako Pecková mám rád okolí městečka, Krkonošskou vyhlídku. Občas vezmu auto a jedu se kochat velkými výhledy z těchto míst. Na sever od Bělohradu je zkrátka můj kraj...

František Barný, František Václavík, Vlastimil Hofman,
Václav Kunt, Miroslav Krch a Lubomír Hoška

Václavu Kuntovi přeji hodně zdraví, radosti z místního fotbalu, kterého je skalním fanouškem. Bělohradským turistům zase spoustu bezpuchýřových kiláků.

Eduard Čeliš, foto: Václav Lejdar
a archiv KČT Lázně Bělohrad

Historické fotky z Lázní Bělohradu

1

Hudební pavilon v Bažantnici

2

Kabiny na Pardoubku

4

Kalamita v Bažantnici v roce 1964

3

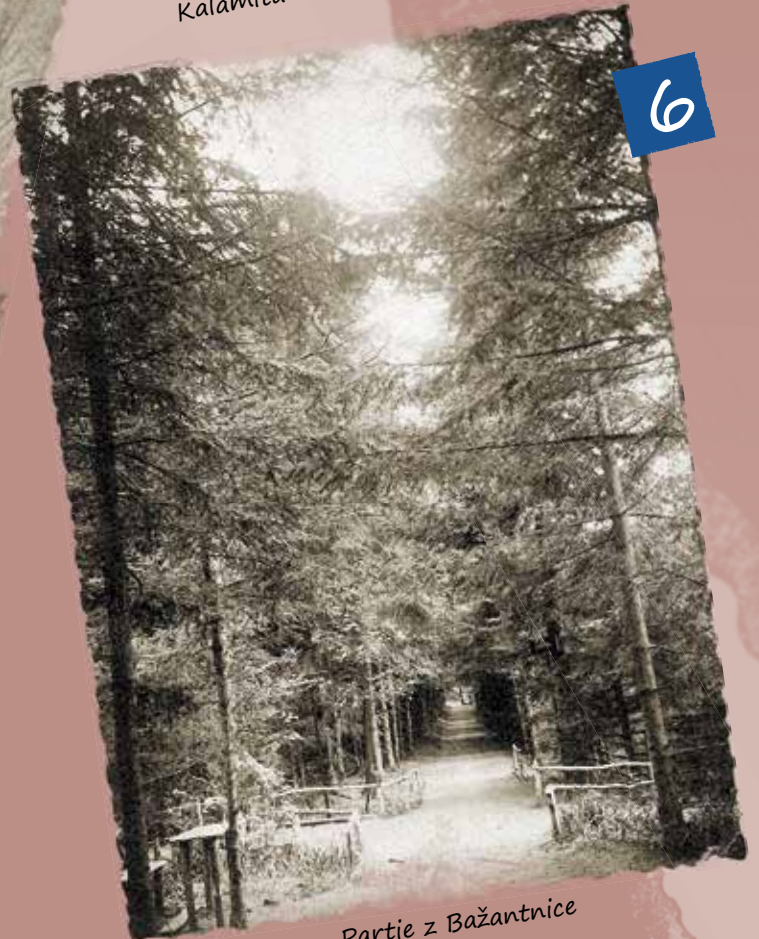
Nejstarší dochovalá fotka lázní

5

Odhalení pamětní desky na domě K. V. Raise

6

Partie z Bažantnice

7

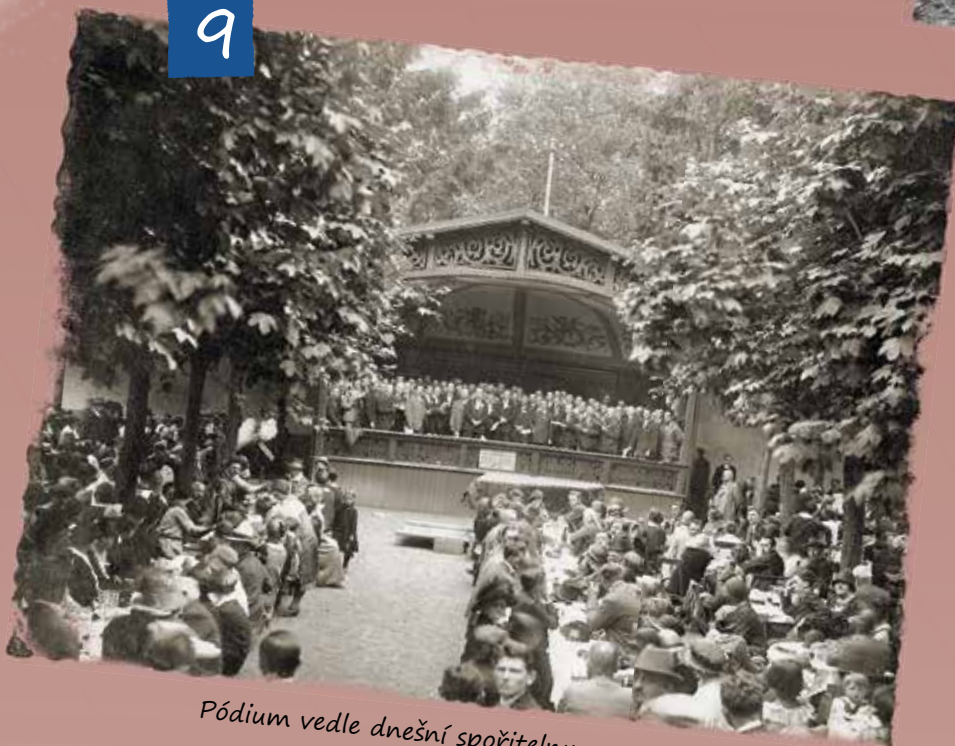
Původní restaurace v Bažantnici
byla v bývalé hájence

8

Pavilon v zámecké zahradě
naproti zámku

9

Pódium vedle dnešní spořitelny

10

Socha archanděla
Rafaela s Tobiášem
na náměstí

11

Brána do zámecké zahrady naproti zámku

ISSN 2533-8005

9 772533 800006